

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΔΙΚΩΝ

Ἀπαγγελλομένη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ
τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτῆς κ. Ἀγγ. Βλάχου!

Πρὶν ἢ ὁμως ἰδίᾳ περὶ ἑκάτερου αὐτῶν δια-
λάβωμεν, ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ παραμείνω-
μεν μικρὸν εἰς φαινόμενον ἐξαιρέτως εὐχάριστον,
χαρακτηρίζον ἀμφοτέρωθεν τὰ ποιητικὰ ταῦτα
ἔργα, τουτέστιν εἰς τὴν προσήκουσαν ἐκλογὴν
καὶ τὸ κἄλλος τῆς γλωσσικῆς αὐτῶν περιβολῆς.
Ὁ μὲν *Τραγουδιστὴς τοῦ Χωριοῦ*, ὄν, κατὰ
τὰ ἀρμυδιώτατα ἐπιγεγραμμένον εἰς τοὺς στίχους
τοῦ ῥητόν τοῦ Θεοκρίτου, πολλὰ Νύμφαι: «δίδα-
ξαν ἂν ὄρεα βουκολέοντα ἰσθλά», ὀρθότατα
ἐνόησεν, ὅτι ἡ μόνη προσήκουσα μορφή εἰς τὰς
ἐμπνεύσεις τῆς γνησίας δημοτικῆς τοῦ μούσης
ἢ ἡ γνησία καὶ ἀπερίστροφος δημοτικὴ γλῶσσα,
καὶ ταύτην γράφει μετ' ἀφελείας καὶ δυνάμεως
ἀναμνησκούσης πολλαχοῦ τὰ κἄλλιστα τῶν
δημοτικῶν ἡμῶν ἀσμάτων. Ὁ δὲ τοῦ Ἐρωτος
καὶ τῆς Ψυχῆς ποιητῆς, ὁ τὸν πυρῆνα τοῦ
ὠραίου μύθου τοῦ Ἀπουλλίου εἰς χαριστάτατον
ποιητικὸν διήγημα ἀναπλάσας, ὀρθῶς ἐπίσης
ἐφρόνησεν, ὅτι ὁ εὐχρῶς μυθολογικὸς κόσμος τῶν
παλαιῶν χρόνων, ὁ ἀποτελὼν τὸ πλαίσιον τοῦ
ποιήματός του, μόνον διὰ τῆς καθαρουσύσης ἠδύ-
νατο ἀρμονικῶς νὰ παρασταθῆ, καὶ ταύτην
ἔγραψεν, ἐγκρατῆ, καλλιεπῆ καὶ εὐτονον. Τὸ
φαινόμενον τοῦτο τοῦ ἐρετεινοῦ ἀγῶνος μετὰ
πολλῆς αὐτῶν χαρᾶς παρετήρησαν οἱ κριταί, καὶ
χαίρετίζουσιν αὐτὸ ὡς αἴσιον οἰωνόν τῆς ἐπὶ τὴν
εὐθείαν γλωσσικὴν ὁδὸν τροπῆς τῆς νέας ἑλλη-
νικῆς ποιήσεως. Ἄν δέ, ἀναφερόμενοι εἰς ὅσα
κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ περυσικοῦ ἀγῶνος περὶ τού-
του ἐλέγθησαν, λυποῦνται ὅτι καὶ τοῦ ἐρετεινοῦ
ἀγῶνος μαχητὰὶ ἐπέμειναν εἰς τὴν σκολιὰν ἀλλ' εὐ-
κολον ἀτραπὸν, ἢν ἔταμον προχείρως οἱ πρῶτοι
μὲν τὸν ἀνάντη δρόμον τῆς καθαρουσύσης καὶ
τῆς γνησίας δημοτικῆς, παρεγροῦνται ὁμως
ἀναλογιζόμενοι, ὅτι ἂν οἱ λόγοι ἐκείνοι ἐξηνεμώ-
θησαν ὅπου ἔπεσαν κατὰ πετρῶν, ἐβλάστησαν
ὁμως καὶ ἐκαρποφόρησαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ
τὴν διάνοιαν ποιητῶν, ὧν τὸ εὐσείωνον παρὸν δο-
κιμώτερον ἐγγυᾶται τὸ μέλλον.

Τὸν *Τραγουδιστὴν τοῦ Χωριοῦ* ἀποτελοῦ-
σιν εἰκοσιεῖς ποιήματα ἐκ χιλίων περίπου στίχων,

ὧν τὰ θέματα, ἀληθεῖς καὶ ἀνεπίπλαστοι ἐμ-
πνεύσεις τῆς δημοτικῆς μούσης, ἀναφέρονται
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ὀρεινὸν βίον τοῦ
πλάνητος ποιμένος, εἰς παραδόσεις δημοτικῆς,
εἰς εἰδυλλιακὰς σκηνὰς καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν εἰς τὸν
πλήρη δρόσου καὶ αἴρας ὀρεινῆς ποιητικὸν κό-
σμον τοῦ ἀγρότου Ἑλληνοῦ. Τὰ θέματά του
δὲ ταῦτα ἀναπτύσσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ
ποιητῆς ἐν πάσῃ τῇ φυσικῇ ἀφελείᾳ καὶ δυνά-
μει τῆς δημοτικῆς μούσης, φυσικὸν καὶ ἀψιμυ-
θίωτον ἔχων τὸ αἰσθημ. διαυγῆ τὴν ἐρμηνησίαν,
ἀπείριπτον ἐν γένει τὴν ἐκφρασίαν, καὶ τὴν γλῶσ-
σαν αὐτοῦ γνησίαν καὶ ἀψευδῆ δημοτικὴν, πλὴν
λέξεων τινῶν σπανίων καὶ δυσνοήτων εἰς τοὺς
πολλοὺς, αἵτινες ἠδύνατο κἄλλιστα νὰ λείψωσιν.

Οἱ στίχοι τοῦ *Τραγουδιστοῦ*, ἀνομοιοκατά-
ληκτοι: οἱ πλεῖστοι, εἶνε βέροντες μὲν καὶ ἀβία-
στοι, ἀλλ' ἐλέγγουσι πολλαχοῦ νεανικὴν ἐπι-
ἀπειρίαν, καταφεύγουσι δ' ἐνίοτε εἰς ἀποκοπὰς
καὶ συνιζήσεις κακοφώνους, ἅς εὐχερέστατα ἠδύ-
νατο ν' ἀποσύγη κάλαμος μᾶλλον ἢ σκημένος.
Τοῦ μικροῦ ὁμως τούτου κ' εὐκόλως διορθουμέ-
νου περὶ τὴν μορφήν ἐλαττώματος καιριώτερον
εἶνε ἡ περὶ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν
ποιημάτων παρατηρουμένη ἀνωμαλία, ὧν τὸ
ἥμισυ σχεδὸν εἶνε πολὺ τῶν ἄλλων ἀσθενέστερον,
κατὰ τε τὰς ιδέας καὶ τὴν ἐκφρασίαν, ἐξολισθαί-
νει δ' ἐνίοτε, καίτοι σπανίως, εἰς νοήματα βου-
κολικώτερα καὶ πλεόν τοῦ πρότερον ἀνεμμένα.

Εἰς δείγμα τοῦ ποιητικοῦ ταλάντου τοῦ γρά-
φαντος τὸν *Τραγουδιστὴν τοῦ Χωριοῦ* ἔστω-
σιν τὰ ἐπόμενα τρία ποιήματα:

Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀργαλειοῦ

Ἡ Ζερβοπούλα ἡ ὄμορφη καὶ ἀργοντοθυγατέρα
ἔς τὸν ἀργαλειὸν τῆς ὕφανε καὶ ἀνάγια ἐτραγουδοῦσε:

Διασίδι, καλοδιασίδι, γνεμμένο ἔς τὸ νυχτέρι,
Διασίδι μ' ὄντας σ' ἔγνεθα τὸν συγνοινετροῦμον
Διασίδι, ὄντας σ' ἐδιάζομον, ἤρθεν ἀπὸ τὰ ξένα,
Διασίδι, ὄντας σ' ἐτύλιγα ἔς τὴν ἐκκλησία τὸν εἶδα
Διασίδι, ὄντας σ' ἐκόλληγα μῶστειλεν ἀραβῶνα.

Παίξε, άργαλειέ μου, βρόντης, . . πέτα χρυσή σαίτα,
τρίτξε καύμενα χτένια μου, βαστάτε τόν ήχό μου,
νά βρούν τά ύφάδια γρήγορα, νά βράψω τά προικιά μου,
Γιατ' ό καλός μου βιάζεται, βιάζεται νά μέ πάρη.

Ή Βοσκούλα

Βοσκούλα μαυροματά μου, τής έρμηιάς νεράιδα,
Μάγισσα τής σπηλιάς ξανθή και του βουνού καμάρι,
Γιατί άνεβαίνεις τόν γροισμό και τό στεφάνι άπάου,
και κόβεις μήλα άπ' τή μήλια τήν παραφορτωμένη,
και καρτερείς 'ς τό διάσελο, τό μονοπάτι πιάνης,
μέ τό κοπάδι νά διαβώ νά μέ πετροβολήσης,
νά μου προγγάς τά πρόβατα, νά μου σκορπάς τά γίδια,
και νά γελάς, νά χαιρείσαι; Κατέθα έδώ, 'ς έμένα.
Μήν τά πετῆς τά μήλά σου, φέρε τα 'ς τήν ποδιά σου,
φέρε τα και 'ς τόν κόρφο σου, γιά νά τά φάμε άντάμα.
"Έλα 'ς τήν πέρα τήν πλαγιά, πούν' ή πολλάς ή λεύκαις
και τά βουπία τά ψηλά, όπουίω τό μαντρί μου,
και στήνη και παράστανη, νά ιδής τά κρούα νερά μου,
και ταις χλωραίς μου ταις βοσκαίς. "Έλα νά ιδής βοσκούλα,
τά ίσικια τά όρμιάνα μου. Ν' άρμεξώ τό κοπάδι,
νά φῆς βουνίσιο άφρόγαλα κι' άνθότυρο παγοῦδα,
άσπρη, γλυκειά, μουσούβωλη 'σάν τώμορφο κορμί σου.
Και 'σάν τά βγάλλω άπ' τ' άρμεγμα και πᾶν γιά νά βο,

τά γίδια 'ς τ' άγριοπρίναρα, τά πρόβατα 'ς τά πλάγια,
έμεϊς 'ς τό φρούδι τ' αύλακιού, 'ς τού βουπιακιού τόν ίσικιο,
θά ξεπλωθούμε γιά όρσοιά. Κ' έγω θέ νά σου πάρω
μέ τήν γλυκειά φλογέρα μου τώμορφο τό τραγοῦδι,
πού μου τό μάθαν ή Σωθιαίς. "Έλα βοσκούλα, έλα!
Έλα, . . . γιατί 'σάν νυχτωθῶ μονάχος έκει πέρα,
άπό τά δάσα, άπ' ταις σπηλιάς, άπ' τά βαθειά λαγκάδια
κι' άπ' τά κρεμάμενα νερά χιλιάδες θά προβάλουν
τής έρμηιάς ή όμορφαις, τής νύχτας ή νεραΐδαίς,
γιά νά μέ πάρουν 'ς τό χορό, γιά νά μου είπουν τραγοῦδια,
και γιά νά παίξουμε μαζή. "Έλα, βοσκούλα έλα!

Τό γεφύρι του Μανώλη

Του Άγγελοκάστρου ό Βασιληάς διαλάλης μιά μέρα
— Πούς ήμπορεί τήν λίμνη μου νά σπείρη πέρα πέρα,
και πούς 'ς τά σύγνεφα ψηλά κοπάδια νά βοσκήση;
'Σ τό ρέμμα του Άσπροπόταμου πούς ήμπορεί νά στήση
'ς τό χόρνο άπάνω πέτρινο γεφύρι; "Ας έρθη έμπρός μου.
Διαμάντια, άσχημ, μάλαμμα, κι' όλο τό βίος του κόσμου
νά του χαρίσω άμέτρητο.

Δέν άνοιξ ένα στόμα,
κι' οὔδ' ένας δέν έμίλησε. "Ωραις περνούν άκούμα,
κι' άπό τά πληθή όμορφονής 'σάν σταυραητός πετιέται,
και πάει κοντά 'ς τό βασιληά, και τέτοια άπολογείται.
— Τή λίμνη σου άν δέν μπορώ νά σπείρω, νά θερίσω,
οὔτε 'ς τά σύγνεφα ψηλά κοπάδια νά βοσκήσω,
όμως γεφύρι πέτρινο μπορώ νά θεμελιώσω
'ς τό ρέμμα του Άσπροπόταμου 'ς τό χόρνο άπάνω. "Ως τόσο,
διαμάντια, άσχημ, μάλαμμα κι' όλο τό βίος του κόσμου
δέ σου γυρεύω χάρισμα. Γυναίκα, άν θέλεις, δός μου
τήν κόρη σου.

Είλε ό βασιληάς, του γάμου του βλαστάρη,
μιά θυγατέρα μοναχή, τής γούρας του καμάρι,
κι' άπό καιρόν ή όμορφονής τήν κόρη του άγαπούσε.
Κρυφά τόν άνειρεύσταν κι' αυτή και τόν πονούσε.
"Όμως δέν ήτον βολετό, του θρόνου αυτή βλαστάρη,
άνδρα τόν πρωτομάστορα τών γεφυριών νά πάρη.
Δίνει τό λόγο ή βασιληάς.

— Λεβέντη, τόνομά σου;
— Μέ λέν Μανώλη, βασιληά.

— "Όμως, καλά στοχάσου
ό χόρνος άν παραδιαθῆ, και δέν τό θεμελιώσης,
μέ τώμορφο κεφάλι σου τό τάμμα θά πληρώσης.
'Αρχίζει σύνταχα ή δουλειά. Ξάν γίγανται πιθάνουν
πέτρα σε πέτρα οι μάστοροι, και χτίζουν κι' άσβεστώνουν.
"Όμως πέρα πολύ ψηλοί οι βραχοί έκει ύψονόταν,
τό ρέμμα του Άσπροπόταμου ήταν πολύ βαθύ,
κι' οὔτε θεμέλιο μόρσει έκει ποτέ νά σκεπηθῆ.
"Ό, τ' έχτιζαν όλημερίς τήν νύχτα γρεμίζόταν.

Θλίβει' ό νηός.

"Η άγάπη του κρυφά τόν συντοχάινει.
— Χωρίς έλπίδα, άφώτιστοι, θολοί, σκοτεινιασμένοι
πέρασαν χόρνοι όλόβολοι, και τώρα πού σιμώνει
νά φέξη ή αύγή μας ή γλυκειά, κ' ή πικραις μας κ' οι πόνοι
νά σβύσουν 'σάν τή καταγιά, βογγάς, καλέ μου, άκούμα;
— Καύμένη, δέν μέ κλαίς και σύ! του γάμου μας τό στρώμα
τάχα 'σάν πού άνειρεύσαι; . . . Είν' τά βουνά ψηλά,
τό ρέμμα του Άσπρου είνε βαθύ, κι' όλόγοργο κυλά,
κι' οὔτε θεμέλιο στέρωσαν ως σήμερα οι μάστοροι.
"Ό, τήν μέρα χτίζεται γαλά τήν νύχτα, κόρη.
Κι' άν μέσ' στο χόρνο δέ στήθη άκέρηο τό γεφύρι,
πάρε μου τό κεφάλι σου, και σύρ' το έσύ του κύρη,
νά πληρωθῆ τό τάμμα του.

Κλαίει τό παλληκαρι,
κλαίει σιμά κ' ή άγάπη του.

Μιά νύχτα μέ φεγγάρι,
τ' άστέρι του μεσονυχτιού τό λαμπερό όταν σκάζη,
τό πατριό τό κάστρο της ή κόρη τ' άπαριάζει,
και πάει 'ς τόν Άσπροπόταμο. Κάθεται μέσ' τήν άκρη,
και τ' άφρισμένα του νερά τα ραίνει μέ τό δάκρυ.
Νεραΐδες άπ' τά κύματα πηδούν χειροπιασμέναις
και σταίνουν τούς πλεκτούς χορούς. "Η όχθιαίς καμαρω-
μένας
άντιλαλῶνε τούς άχούς. 'Σ τ' "Αγραφα άσπρογαλλιάζει
ή χαρουγούλα' ό αυγερινός λαμπρός λαμπρός σταλάζει
'ς τό μέτωπό της τώμορφο άγτιδες διαμαντένιας;
τ' άλλα τ' άστέρια άχνίζουνε. Γελῶνε σμαραγδένιας
γύρω ή καρφαίς "Η ξωτικαίς λυούν τούς πλεκτούς χο-
ρούς των,

και γάνονται 'ς τά ρέμματα, κι' όπισω τούς άχούς των
άκούμα άντιλαλῶν ή όχθιαίς. "Απ' όλαις μιά μονάχη
είδε τήν κόρη όπώλαινε, και τήν ρωτά τί νάχη.
Τό μυστικό τόν πόνο της ή κόρη φανερώνει.

— Βασιλοπούλα, άδικα κλαίς' γεφύρι δέν στερηόνει,
οὔτε θεμέλιο σταίνεται 'ς τόν Άσπρο, μά τά μάτια μας,
κόρη άν δέν έρθη άπάρθενη σκλάβω μέσ' τά παλάτια μας.
Είπε κ' έγάθηκε κι' αυτή 'ς τού ποταμού τό κύμα,
το κύμα όπώγειν' ύστερα βασιλοπούλας μνημα.
"Εδῶσε ό ήλιος. Πελεκούν οι μάστοροι και χτίζουν
στερηόνουν τά θεμελιά των' κι' άπ' τότε δέν βουλιζούν
'ς τ' ρέμμα, οὔδε ξεπερνουνται' κι' άπ' τότε κάθε βράδυ,
'σάν πέρνας τό μεσάνυχτο κ' έσφιγγε τό σκοτάδι,
άκουε ό πρωτομάστορας τραγοῦδι γνώριμό του
νά θγαίνη άπ' τά βαθειά νερά' άκουε κι' άπ' τόν καύμό του
ξυπνός στήν άκροποταμιά όλονυχτίς γυρνούσε
τό μυστικό του τραγοῦδιού νά μάθῆ δέν μπορούσε.
— Και τό γεφύρι στένεται κι' αυτός τό καμαρόνει —
ως π' άκουσε ή Σωθιαίς νά λέν: «Γεφύρι δέ στερηόνει,
οὔτε θεμέλιο σταίνεται 'ς τόν Άσπρο, μά τά μάτια μας,
κόρη άν δέν έρθη άπάρθενη σκλάβω μέσ' τά παλάτια μας»,
κι' ως πού μαθεύτηκε ή χαρμός της κόρης πέρα πέρα.

Μήνες περνούν. "Η ύστερη του χόρνου φτάνει μέρα,
Κι' όσο νά πάρη ό ήσικος της κι' ό ήλιος της νά γείρη,
Θεμελιωμένο επρόβαλε κι' άκέρηο τό γεφύρι.

'Σ τόν πικραμένο βασιληά, πού μέρα νύχτα κλαίει
τής μοναχής του τόν χαμό, έρχεται ό νηός και λέει:
Σώστησα τό γεφύρι μου, ψηλό και στοιχειωμένο,
και τώμορφο κεφάλι μου δέν θα τό ιδής κομμένο.
Διαμάντια, άσχημ, μάλαμμα και βίος δέν σου ζητούσα.
Τάμμα τήν κόρη σου ήθελα όπου τήν άγαπούσα.
Και τώρα πού τό στέρωσα, θα πάω νά τήν εύρώ.

Και πάει και ρίχνεται κι' αυτός 'ς τού Άσπρου τό νερό.

Τό ποίημα "Ερωσ και ψυχή είνε καλλιμόρφο
και καλλιπέδς λυρικόν διήγημα έξακοσίων περί-
που στίχων, εν καθαρευούση γλώσση και σχεδόν
άψόγω στιχουργία, βάσιν αυτού έχον, ως προε-
λέγομεν, τόν χαρίεντα μύθον, όν παρεδωκεν ήμίν
ή αρχαιότης διά τών μεταμορφώσεων του Άπου-
ληίου. "Ο ποιητής δέν ήκολούθησεν, όρθως ποιών,

τόν άφρικανόν μυθογράφον καθ' όλην τήν μα-
κρολόγον, ενιαχοῦ δέ και άστοχον άνέλιξιν τής
άφηγήσεως αυτού, αλλά συνέπτυξε τούναντίον
μετά πολλής δεξιοτήτος και καλαισθησίας τάς
κυριωτέρας του μύθου περιπετειάς εις άρτιον διή-
γημα, αρχόμενον ως εξής :

Πότνια μητερ, διατί
τό βήμα σου έδώ σε φέρει;
Εις τάς έρήμους τί ζητεί
ή άργυρόπερα Κυβέρια,
και του Όλύμπου τά αιθέρια
άφίνει μέρη;

"Οποία μέλαινα φροντίς,
ή μέλλημα σε θλίβει ποίον;
Πρός τί άνόσιος ρυτίς
ρικνοί τό μέτωπον τ' άμυδρόσιον,
και φεύγεις σύννοος τό συμπόσιον
των Όλυμπίων;

Τό χεϊλός σου τό άγαστόν
ποία συνέστειλεν όδόν;
τίς χόλος συγκρατεί κλειστόν;
πρός τί τό ζεύγος τό σακφειρινον
των όφθαλμών σου δάκρυ πύρινον
άφθόνως χύνει;

Μή τις έπέσυρε Θεός
τόν έρωτά σου ή τό μίσος;
ή μή ή "Αρης ό σκαιός,
πρός όν έμπνέεις τόσον έμερον,
νά σε λατρεύη πλέον σήμερον
έπαυσεν ήσως;

"Η μή θνητός τις εις τήν γην
Σ' άπασχολεί; ειπέ μοι τέλος.
Μίαν προσμένω προσταγήν,
και ή φαρέτρα μου εκρήγνυται,
και εις τό στήθος του έμψήγνυται
βαθύ τό βέλος.

Τέκνον μου, ειπεν ή θεά,
και μύρα χύνουσι τά χεϊλη,
ήδύπνοα και άγλά,
και τ' άνθ' ήδονικώς έρρίγησαν,
κ' αι άηδόνες πᾶσ' εισήγχαν
ένώ όμιλει.

"Ω τέκνον μου, εν σιγή,
άλλος δρυμό τό στήθος βύσκει,
και υποφέρο και άλγώ,
τήν δέ ψυχήν μου πόνος μύχιος
και τήν ήμέραν και παννύχιος
βαθύς τιτρώσκει.

"Αθικτα ιστανται μακράν
τό νεκταρ και ή άμβροσία'
τό δάκρυ μου τροφήν πικράν
θα έχω του λοιπού ή δειλαιος,
άφου νά ζω θέλει άνέλεις
άθανάσια.

και διηγείται ή θεά εις τόν υιόν της, ότι θνητής
γέννημα, υπερφύες τό κάλλος, άλλ' άπαθής και
άγέρωχον, ήρήμωσε τούς ναούς της εν Κύπρω και
εϊλκυσεν άθρόους τούς πρώην λάτρεις τής θεάς
πρό τής θνητής άλλ' άναισθήτου καλλονής της.

Υίε μου,
λέγει τέλος,
πέταξον ταχύς
και όλην ρίψε τήν φαρέτραν

εις τήν καρδιαν τής Ψυχής.
Και άν τολμῶσιν άς δοξάζωσι,
και ως θεάν άς έορτάζωσι
αυτήν τήν πέτραν.

'Αφου αυτή άπαξισι
νά ρίψ' εις τούς θνητούς τό βλέμμα,
ας δοκιμάσωσι θεοί!
Λοιπόν τά βέλη σου έτοιμάσων,
και τήν καρδιαν της δοκιμάσων,
αν έχη αιμα!

"Ο "Ερωσ ύπακούει εις τό μητρικόν παράγγελμα.
και καθίπτεται εις Κύπρον, όπου εν μέσω των
κήπων των πατρικων άνακτόρων εύρίσκουμεν πλα-
νωμένην τήν βασιλοπούδα Ψυχήν.

'Εν μέσω άλλους μουροβλου
όπου ό πόντος άντηχει,
Κ' έντός διηνησιμένου θάλλου,
του θέρουσ φεύγουσα τόν ήλιον,
ώςπερ ύπόσκιον άνθύλλιον
μέν' ή Ψυχή.

Του οίκου του καλλιμαρμάρου
μακράν, άνεραστός, σμνή,
Μακράν του πατρικού μεγάρου
έφερέτο δίκην δραπέτιδος
νύμφης τής θείας Κυνηγέτιδος,
ήν και ύμενεί.

Πλήν ένώ ισταται ρεμβούδης
έν τή μονήρει πρασιῶ,
ποία όδη μυστηριούδης
μακρόθεν αφνης έπετρούγισε,
κ' ή κόρη μυστικώς έρρίγησε,
κ' ένθουσιῶ;

'Εκει άπό του πόντου βλέπει,
νεφών εν μέσω έλαφρών,
Σειρήνας εν άφρόδιει σκίπτη
ξανθῶς κ' έρίππουσ επί Τρίτωνας
και Ναϊάδας λευκοχίτωνας
μέσω άφρών :

"Ο ήλιος δύνει, χρυσίζει τό κύμα,
άπλωται ή δειλη,
'Αλλ' έτερος Φοΐβος χρυσούς παρχρήμα
ιδού! θ' ανατείλη.
Θεός των Σειρήνων, Θεός των Ζεφύρων
θα φθάση ευπέρους,
'Εν μέσω ήμέρων και μέσον άνειρων,
ένσκήπτει ό "Ερωσ.

Θεών και άνθρώπων άκόπως άνάσσει
και πάντων των όντων'
ήλιους και άστρα και γην συνταράσσει
κ' αιθέρα και πόντον.
Σιγῶ των τυρώνων έμπρός του τό πνευμα
κ' ή καίλαψ δεσμιά.
'Αλλά τόν δεσμεύει εν μόνον νεῦμα,
θνητή έρασμαία.

Βομβούν εν μαγική έκστάσει
άκούει τ' άσμα ή Ψυχή,
κ' έρωτικώς τήν συνταράσσει.
'Ο κύλπος της σφοδρῶς κυμαίνεται
και ή καρδιά της θερμαίνεται
εν παραχῆ.

Και πλε' εις άνειρώδεις ύπνους'
ή δέ πνοή της, ως όσμη
άνθων, ίπταται μύρτινους
τήν χρυσαλλίδα έκβαλεούσα,
ήτις τήν κόμην της θωπεύουσα
περιοκομεί.

Οὕτω προσδύει αὐτὴν ὁ Ἔρως καὶ τανύει τὸ τόξον τοῦ ἵνα πλήξῃ τὰ στήθη της· ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ἀτονεῖ, ἡ καρδιά τοῦ ταράσσεται, καὶ ἀντὶ τὰ πλήξῃ αὐτὸς ἐπλήγη. Ἡ Ἀφροδίτη μανθάνει τὸν αἰφνίδιον ἔρωτα τοῦ υἱοῦ της πρὸς τὴν Ψυχὴν, καὶ μαινομένη ἐξ ὀργῆς προσφεύγει εἰς τὸν Δία, ζητοῦσα ἐκδίκησιν. Ὁ τῶν Θεῶν ὑπατος στέλλει λοιμὸν εἰς τὴν Κύπρον, τὸ δὲ χρηστόριον τῶν Δελφῶν, ἐρωτηθὲν περὶ τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ, ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἐξωργισμένη Κύπρις ζητεῖ ἰλαστήριον θῆμα τὴν καλλίστην θνητὴν. Οὕτως ἀγεται εἰς θυσίαν ἡ Ψυχὴ. Ἀλλ' ἐκ μέσου τῆς πενθίμου ποιητῆς ἀναρπάζουσιν αὐτὴν, ἐκ προσταγῆς τοῦ Ἐρωτος, οἱ Ζέφυροι καὶ φέρουσιν εἰς μαγικὸν ἀνάκτορον, αὐστηρῶς παραγγέλλοντες νὰ μὴ ζητήσῃ ποτὲ νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ τὸν μυστηριώδη νυμφῖον, ὅστις ἐμελλε διὰ νυκτὸς νὰ τὴν ἐπισκέπτεται. Ἡ Ψυχὴ, εὐπειθῆς τὸ κατ' ἀρχάς, παραβιάζει τέλος περιέργως τὴν προσταγὴν. Ἀς ἀκούσωμεν τὸν ποιητὴν περαινόμενα τὴν διήγησιν.

Ἦδῃ ἐν τῷ νυμφίῳ λέκτρῳ
ἐν μόσχῳ κείται καὶ ἤλεκτρον
ἀδμονοῦσα ἡ Ψυχὴ.
Σφιγγεῖ, καὶ τρέμει, καὶ ἀγάλλεται,
φύβου κ' ἐλπίδος μέτρον πάλ्लεται...
καὶ χαίρει καὶ ἀνησυχεῖ.

Πλὴν τέλος φθάνει, τὸν ἀκούει
τὸν ψηλαφᾷ· αὐτὸς τὴν λούει
εἰς ὄρυσαν θείων ἀσπασμῶν.
Ἐκείνη ὡς κισσὸς ἐλίσσεται
περὶ αὐτὸν· τὴν περιπτύσσεται
ἐν μέσῳ σφιγγηλῶν σπασμῶν.

Τὸ φίλημά της μελοιδία,
καὶ ἡ πνοὴ τοῦ εὐωδία·
τὴν κόμπη τὴν χρυσοστεφεῖ,
ἥτις βακχεύει μὲ τὰ μύρα της,
μὲ τὴν μικρὰν θοπέει χεῖρά της·
ὅλ' ἡ ζωὴ της εἶν' ἀφῆ.

Νῦν ὁ ἐράσμιος ὑπνώττει·
Κ' ἰδοὺ ἐκείνη ἐν τῷ σκότει
ἀκρῶ ἐγείρεται ποδί,
τὸ στήθος εἰς παλμοὺς ἐκρήγνυται,
τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας πρήγνυται...
βαδίζει, μένει, ὀρρωδεῖ.

Τέλος ἀνάπτει τὴν λυγνίαν...
ὦ θάμβος! ποῖαν οὐρανίαν
φέγγει μορφήν θεοπρεπή!
Λάμπουν αἰγλήνεντα τὰ δῶμάτα,
καὶ τὰ σαφειριὰ τῆς ἡμίματα
ἐκλείσαν, ὡς ἐν ἀστραπῇ.

Τρέμει, ριγεῖ, πτωεῖται... κύπτει,
Κ' εἰς τὴν καλὴν μορφήν του πίπτει·
ἐλαίου γλαυρὰ σταγόν.
Κ' ἐνθὲ ἐν τρέμῳ ἀποσύρεται,
ἐκείνος ἐξάλλος ἐγείρεται,
βροντῶν δεινῶς καὶ σμαραγῶν

Ἐπίπυρε! κραυγάζει τέλος,
Δὲν σὲ φρονεῖν μὲ τὸ βέλος,
σύχ'! αὐτὸ δὲν σοὶ δῶρο.
Τὸ μνήμα, γύναιον ἀπείσιον,
θὰ ἦτο διὰ σὲ θεοπέσιον,
οὕτως ἐγὼ δὲν τιμωροῦ.

Ἄλυμπον, νέκταρ, ἀμβροσίαν,
τὸ πᾶν, κατέλιπον θυσίαν,
τὸ πᾶν, πρὸς χάριν σου, θνητῇ,
ὁμόσας εἰς τὰ θεῖα δῶματα
ποτὲ εἰς τὰ γλαυρὰ σου ἡμίματα
νὰ μὴ φανῶ ἐν τῷ φωτί.

Εἶμαι ὁ Ἔρως· θὰ σ' ἀφήσω!
ἰδοὺ πῶς θὰ σὲ τιμωρήσω.
Κ' ἐνθὲ αὐτὴ γονυκλινῆς
πρὸ τῶν ποδῶν του ἐκυλίετο
κ' εἰς δάκρυ καίον ἀνελύετο
σφαδάζουσα χαμαὶ πρηνῆς.

Ἠδῃ ἐπὶ τοῦ παραθύρου,
κ' εἶν' ἔτοιμος εἰς τοῦ ἀπείρου
νὰ περυγίσῃ τὸ κενόν.
Ὅρμηστα ὡς ὄρεκας ἐγείρεται,
σφιγγεῖ τὸς πόδας του, καὶ σύρεται
μαζῇ του εἰς τὸν οὐρανόν.

Πλὴν εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος
τὴν ἀπελάτισεν ὁ Ἔρως.
Ἐκείνη ἔρρηξε κραυγὴν,
καὶ ὡς ἀστὴρ διέκτιον πίπτουσα
ἀφύπνισε τὸν πόντον, τύπτουσα
τὰ ὕδατα μὲ σμαραγῆν.

Τοιοῦτον τὸ καλὸν ποίημα, οὐτινος τὴν ἔμπνευσιν ἤντησεν ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ μυθολογικοῦ κόσμου τῶν ἀρχαίων, ὃν φαίνεται μετ' ἀγάπης μελετήσας καὶ ποιητικῶς ἐνστερνωθεῖς. Καθ' ὅλην τὴν διεξαγωγὴν τοῦ μύθου του παραμένει ἀδιαπτῶτως, κατὰ τε τὰ νοήματα καὶ τὴν ἔκφρασιν αὐτῶν, ἐν τῇ φανταστικῇ σφαίρᾳ τοῦ παλαιοῦ κόσμου, οὐδαμῶς δὲ σχεδὸν ἀπαντᾷ τις νεωτεριστικὴν χροιάν παραβιάπτουσιν τὴν ἁρμονίαν τοῦ ὅλου, πλὴν ὀλιγίστων λέξεων (οἶον: ρεμβώδης, ἠλεκτρίζετο, σκροπεῖ στεναγμούς, πηδᾷ ἐπὶ τοῦ παραθύρου, κτλ.), ὧν ἡ ἀπαραίτητος ἀποκάθαρσις δὲν εἶνε βεβαίως δυσχερῆς. Ἐν μικρᾷ προσημειώσει, ἥτις ἠδύνατο κάλλιον νὰ λείπῃ, ἐριστᾷ ὁ ποιητὴς τὴν προσοχὴν τῶν κριτῶν, πλὴν τῶν ἄλλων ἀρετῶν τοῦ ποιήματος, καὶ εἰς τὴν ἐν αὐτῷ λαμβάνουσιν ἀλληγορίαν. Ἀληθές εἶνε, ὅτι ὁ μῦθος τοῦ Ἀπουληρίου οὐ μόνον, φυσικῶ τῷ λόγῳ, πολλοὺς τῶν ἐρμηνευτῶν καὶ μυθολογούντων ἀπησχόλησε, ζητοῦντας ν' ἀνεύρωσιν ἄλλος ἄλλην φιλοσοφικὴν ἀλληγορίαν ὑπὸ τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην μυθοπλαστίαν, ἀλλὰ καὶ ποιητὰς ἐπὶ παρήγαγεν εἰς ἀλληγορικὴν αὐτοῦ διάπλασιν καὶ φιλοσοφικὸν οὕτως εἰπεῖν χρωματισμόν. Τοιαύτην τινὰ φιλοσοφικὴν ὑστεροβουλίαν ὁμολογοῦσι μετὰ χαρῆς οἱ κριταί, ὅτι δὲν εὐρον ἐν τῷ κρινόμενῳ ποιήματι, ἀλλ' ὁμολογοῦσι συνάμα, ὅτι οὐδὲ τὴν εἰζήτησαν. Ἡρεσθησαν εἰς τὰς ἄλλας τοῦ ποιήματος ἀρετὰς, δὲν ἐνόμισαν δὲ ἀναγκαῖον οὐδὲ χρήσιμον κἂν οἰονδῆποτε φιλοσοφικὸν αὐτῶν καρύκειμα. Ἐγεί δὲ ἀληθῶς πολλὰς τὰς ποιητικὰς ἀρετὰς ὁ Ἔρως καὶ ἡ Ψυχὴ. Καὶ νοημάτων δύναμιν, καὶ αἰσθημάτων τρυφερότητα, καὶ φράσεως ἐγκράτειαν καὶ στιχοφυγίαν κάλλος. Ἡ γλῶσσά του εἶνε σχεδὸν ἄψογος, πλὴν ὀλιγίστων σφαλμάτων,

ἄτινα παρατίθενται ἐν ὑποσημειώσει (*) καὶ λέξεων τινῶν ἀρχαιωτέρων τοῦ προσήκοντος, αἰτινες δυσαρέστως ταράττουσι τὴν ἁρμονίαν τοῦ ὅλου (**). Ἡ δὲ στιχοφυγία του ἐπιμελῆς ἐν γένει, μελωδικὴ καὶ ἀβίαστος, πλουσίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσα τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, καὶ σπανίως πλημμελοῦσα, ἰδίως δι' ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν ὁμοιοτελεύτων. Τῶν ὀλίγων τούτων πλημμελημάτων τὴν διόρθωσιν ὑπέδειξαν ἐν περιθωρίῳ τοῦ ποιήματος καὶ συνιστῶσιν εἰς τὸν ποιητὴν οἱ κριταί, οἵτινες καὶ ἀπονέμουσιν εἰς αὐτὸν μὲν τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος, εἰς δὲ τὸν ποιητὴν τοῦ Τραγουδοῦ τοῦ χωριοῦ πρῶτον καὶ θερμότερον ἐπαινον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1892.

Οἱ Κριταί
Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Ὄνομάζετο Ἀγανίκη Μαζαράκη.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν οἰκείων καὶ τῶν γνωρίμων τῆς ἐνταῦθα ἀξιοτίμου οἰκογενείας τοῦ ἀρχιάρχου κ. Μαζαράκη, δὲν ἦτο καὶ εἰς εὐρύτερον γνωστὸν. Μόνον ἐσχάτως ἐγένετο δημοσίον καὶ σχεδὸν ἐπλήρωσε τὰς Ἀθήνας ὅτε, τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ἡ ποιήτρια ἀπέθανε καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς μετριοφροσύνης της, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ὑπερασπίσῃ, οἱ συγγενεῖς οἱ οἱ φίλοι, καὶ ἔλαβον τὰ παρθετικά της χειρῶν γραφᾶ, καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτῶν εἰς τοὺς σαλπικιτὰς δημοσιογράφους, καὶ ἐπληρώθησαν αἱ στήλαι τῶν ἐφημερίδων βιογραφίῶν, σκιαγραφίῶν, χαρακτηρισμῶν, ἐγκυκλοπαιδικῶν μὲ στίχους. Πόσον εἶνε δικαιολογημένη ἡ φιλοδοξία συζύγου καὶ τέκνων, θελόντων νὰ καταστήσωσιν ὅσην τὸ δυνατόν γνωστοτέραν Ἐκείνην, ἥτις ζῶσα μὲν τοῖς καθίστα τὸν βίον εὐτυχῆ, θνήσκουσα δὲ τοῖς ἀφῆκε κληρονομίαν πολῦτιμον ἔργων φιλολογικῶν, οἰνεῖ πλάκα χρυσοῦ, ἐφ' ἧς κατοπερίζεται ἡ ἀγνή της ψυχὴ καὶ ἀναλαμβάνουσιν ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ νοῦ της καὶ τῆς καρδίας της, ὡς ἐπικολλήματα ἐξ ἀδαμάντων! Ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι κατὰ τῆς τάσεως ταύτης θὰ διεμαρτύρητο ἡ Ἀγανίκη Μαζαράκη, ἐὰν τῇ ἦτο δυνατόν. Ἐξ ὅλων της τῶν προτερημάτων, — καὶ εἶχε τόσα πολλὰ ἡ ἑλληνικὴ λογία! — ἡ μετριοφροσύνη ἦτο τὸ ἰσχυρότερον· θὰ ὦχρία δὲ ἀπέαντι της καὶ αὐτὸ τὸ παροικιῶδες ἶον, τὸ κεκρυμμένον μὲν ὑπὸ τὰ φυλλώματα, ἀλλὰ προκαλοῦν τοῦ παροδίου τὴν προσοχὴν, διὰ τῆς ἐκείθεν ἐκπεμπόμενης εὐωδίας. Ἡ Ἀγανίκη Μαζαράκη, οὐδενὸς ποτε εἰζήτησε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν. Παρ' αὐτῇ ἡ μετριοφροσύνη προσελάμβανε πλέον διαστάσεις ἐλατ-

τώματος, ἦτο δὲ ἀπίστευτος καὶ πρωτοφανῆς ἡ συγκέντρωσις εἰς ἑαυτὴν. Ἔσχον καὶ ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν πρὸ τινῶν ἐτῶν νὰ τὴν γνωρίσω ἐπ' ὀλίγον. Τίποτε, οὔτε ἡ συνομιλία, οὔτε ἡ περιβολή, οὔτε οἱ τρόποι, οὔτε κἂν ἡ φυσιογνωμία της μοὶ ἀπέκλυψε τί εἶδους γυναίκα εἶχον ἐνώπιόν μου. Καὶ ὅτι μὲν ἦτο πρότυπον συζύγου καὶ μητρὸς θὰ ἐδυνάμην εὐκόλως νὰ συμπεράνω, ἐκ τῶν ἀρετῶν τῶν συμπαθεστάτων της τέκνων καὶ ἐκ τῆς ἁρμονίας τῆς ἐνούσης τὴν ζήλευτὴν ἀθηναϊκὴν οἰκογενεῖαν. Ἀλλὰ πόθεν νὰ μαντεύσω τὰ ἄλλα, τὰ γενικώτερα καὶ σπανιώτερα χαρίσματα τῆς κόρης τῶν Αἰνιάνων, τὴν μοναδικὴν μόρφωσιν, τὴν θερμὴν ἔμπνευσιν καὶ τὸ ἀκραῖον καλλιτεχνικὸν αἰσθημα! Αὐτὰ τὰ ἠγνόουν καὶ ἄλλοι, πολλοὶ στενωτέρων ἐμοῦ γνωρίσαντες τὴν ἀγνωστον λογίαν καὶ ποιήτριαν. Ἡ φλόξ, ἡ ὁποία ἐνώκει εἰς τὰ στήθη της, ἦτο δι' αὐτὴν μυστικόν, τοῦ ὁποίου ὀλίγους, ὀλιγίστους ἐθεώρησεν ἀξίους εἰς τὴν ζωὴν της. Τὸ ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἀνέδιδον τὰ χεῖλη της αὐθόρμητον ὡς τὸ τοῦ πτηνοῦ, δὲν ἤθελε νὰ βεδηλοῦται εἰς κοινὰς ἀκοάς· ἀλλ' οὔτε ἴσως καὶ τῶν ἐπιλέκτων τὸ ἐθεώρει ἀντάξιον. Ἐγγραφὴ καὶ τὰ ἐφύλασσε εἰς τὸ χρυσοφυλάκιόν της. Αὐτὸ ἐκράτησε ζηλοτύπως τὸ μυστικόν της μέχρι τέλους· ὅταν δὲ ἡ κάτοχος καὶ φύλαξ τὸ ἐγκατέλειπεν, εὐρέθη αἴφνης πλήρης ποιημάτων καὶ πεζῶν, τὰ ὁποῖα ἐκείνη ἔγραψε διὰ νὰ γράφῃ, εἰς τοῦτο μόνον ἡ εὐτυχῆς κατορθώσασα νὰ περιορίσῃ ὅλην τὴν ὡς καλλιτέχνου ἱκανοποίησιν της. . .

★

Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀξίον περιεργίας. Παρ' ἡμῶν ὅσον εἶνε ἀπολύτως σπάνιον τὸ φαινόμενον γυναικείων ἐγκεφάλων καλλιεργημένων καὶ ἰδιοφυῶν, τόσον ἀπεναντίας εἶνε κοινότερον τὸ θέαμα γυναικῶν σχετικῶς λογίων, παρὰ ταῖς ὁποῖαις ὁμοίως ὁ τύπος ἐπέχει ἀσυγκρίτως μείζονα θέσιν τῆς ἰδιοφυίας. Ἡ ἑλληνικὴ ἡ γνωρίζουσα ὀπωσθήποτε νὰ κρατήσῃ τὴν γραφίδα, φροντίζει μᾶλλον πῶς νὰ ἐπιδειχθῇ ἡ δι' ἀθαρῶδου καὶ εὐλακροῦς ἐργασίας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς κλίσην. Ἐκ τῶν γυναικῶν τῶν γραμμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα φέρονται σήμερον ὑπὸ τῆς φήμης, ἀμφιβάλλω ἂν καὶ μία μόνη ὑπάρχῃ ἱκανὴ νὰ ἐργασθῇ ὅπως ἐνοεῖ τὴν ἐργασίαν ἡ Ἀγανίκη Μαζαράκη. Ὅλοι ζητοῦσι διὰ τῆς ρακλάμας, καὶ ὄχι πάντοτε τῆς εὐσυνειδητολογίας, τὴν Δόξαν, φαίνονται δὲ λησμονοῦσαι καθολοκληρίαν ὅτι ἐκείνων ἀπεναντίας ἀρέσκαται στέφουσα δι' ἀμαράντου στεφάνου τὸ μέτωπον ἡ δὲστροπος Θεᾶ, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦσι καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν της. Δὲν θέλω νὰρνήθω ὅτι τὴν λήθην τοῦ στοιχειώδους τούτου πάσχουσι κατὰ μέγα μέρος καὶ οἱ ἄνδρες. Ἀλλὰ τούτων τὴν φιλοδοξίαν καλύπτει ὀπωσθήποτε τὸ εὐρωστώτερον τάλαντον καὶ ἡ ἐπαικτικὴ ἰδέα τοῦ ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἀποζῶντες ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ τὸ διακηρύξουσιν ἐν ᾧ ἀπεναντίας αἱ γυναῖκες παρουσιάζονται ἀκόμη ὡς ἐρασιτέχναι, τὴν δὲ θερμὴν τῆς ἐπιδειξέως ἐπιθυμίαν εἶνε ἀνεπαρκεῖς νὰποκρύψωσιν οἱ ψυχροὶ στίχοι καὶ τάνουσια πεζογραφήματα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα συναντῶμεν συνήθως τὰ ὀνοματεπώνυμά των.

(*) Ἐτανύθη, τῷ ζητοῦσι, διακονίζουσι, ψηλαφεῖ, θυμῶσα. Ἀνορθογραφίαι τινεὶ φαίνονται μᾶλλον ἀντιγραφικὰ παραδρομαί.

(**) Οἶον: δακθύλιος, ἐμινυρίζε, φάσει, μικκύλη, μήνιος, ἐκπαγλος, χλιδανός, ὀρρωδεῖ, κιγλήεις, κτλ.

Εἶδομεν πόσον ἦτο ἀπηλλαγμένη τῆς ματαιότητος ταύτης ἡ ποιητικὴ ψυχὴ τῆς Ἀγανίκης Μαζαράκη. Αὐτὴ δὲν ἦτο μόνον καλλιτέγνης, ὡς ἐννοοῦμεν σήμερον τὴν λέξιν ἦτο κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος, τέλειος ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἄνθρωπος, ὅτι μετὰ τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἠσθάνετο ὁμοίως καὶ τὸ καλὸν καὶ διεκαίετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ το καλλιερῆ καὶ νὰ το ἀπολαμπάνῃ. Ὅτι ἔγραφεν ἦτο ἐκχειλιστὴς εἰλικρινῆς τῆς ψυχῆς τῆς καὶ συνεπλήρου οὕτως εἰπεῖν ἀρμονικώτατα τὸν βίον τῆς, ὃ ὅποιος ἐν ποίημα ἦτο καὶ αὐτός, ἀποπνέον τὸ ἄρωμα τῆς ἀγνότητος, τῆς ἠθικότητος, τῆς εὐσεβείας, τὸ ὅποιον ἀποπνέουσι καὶ ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς γραφέντα ποιήματα. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ τα ἐξετάσῃ καὶ νὰ τἀνυψώσῃ μάλιστα ἢ κριτικὴ, ἀδιαφοροῦσα ἂν τυχὸν ἀπομακρύνωνται τῶν αὐστηρῶν ἀπαιτήσεων τῆς συγχρόνου Τέχνης, — ὡς ἐδυνήθημεν νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ὀλίγων δημοσιευθέντων, — καὶ θεωροῦσα τὴν ἔλλειψιν ταύτην ὄχι ὅλως ἀνεξήγητον προκειμένου περὶ ἔργων γυναικῶς, ἢ ὅποια ἔγραφε δι' ἑαυτὴν καὶ ἢ ὅποια ἀπέχευε τοῦ ἐνεργοῦ φιλολογικῶς βίου, οὔτε δημοσιεύουσα, οὔτε κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἀκούουσα, οὔτε ἐν τῷ τραγεῖ ἀγωνί ἀποκτῶσα τὴν πείραν ἐκείνην, ἢ ὅποια διὰ πάντα ἐργάτην νομίζεται ἀπαραίτητος.

Δὲν εἶνε ὦρα καὶ τόπος νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτῆς περισσύτερα. Ὅταν τῇ φιλοτίμῳ φροντίδι τῆς οἰκογενείας τῆς θὰ ἐκδοθῶσιν, ὡς ἐμάθομεν, εἰς ἕνα τόμον τὰ ἄριστα τῶν ἔργων τῆς, τότε θὰ δυνηθῶμεν ἴσως νὰ ἀναπαρστήσωμεν πιστοτέραν καὶ ζωηροτέραν πρὸς τοὺς ἀναγνώστους τῆς Ἑστίας τὴν τὸσον ἐνδιαφέρουσαν τῆς ποιητικῆς εἰκόνα. Σήμερον ἠβλήσαμεν μόνον νὰντιλαλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἄσμα Ἀγανίκη Μαζαράκη, μετὰ τῆς συμπαθείας μεθ' ἧς ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τῆς ἢ ἀθηναϊκῆ ἡχώ.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^α HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Χορὸς Ἀθηναίων παρθένων.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀφοῦ ἤναψε τὰ κηρία καὶ ἔδωκε εἰς τὴν ἀνεψίαν του τὸ ἰδικόν της, ἤγγισε τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ του μυστηριωδῶς.

— Ἐλα νὰ καπνίσῃς μαζὶ μου ἐν σιγαρέτον προτοῦ νὰ πλαγιάσῃς. Ἐγὼ κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ.

Ὁ Περικλῆς ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ λαβὼν καπνὸν ἔκαμνε τὸ σιγαρέτον του, ἐνῶ ὁ Κωνσταντῖνος ἤναπτε τὴν λάμπαν.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, Περικλῆ, ὑποθέτω, ὅτι εἶναι φρόνιμον νὰ ὑπανδρεύσωμεν τὴν Ἰναρίμην Ἀμέως.

— Ἀμέως! ἀνεφώνησεν ὁ Περικλῆς μὲ τρόπον.

— Διατὶ ὄχι;

— Δὲν συλλογίζεσαι ἀπὸ τί ἐπέρασε μόλις; Ἐφέρθη τόσον καλά. Δὲν μοῦ τὸ συγχωρεῖ ἢ συνείδησις νὰ κάμω τόσον γρήγορα αὐτὸ τὸ ἄδικον εἰς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον.

— Αἰσθηματικότητες τώρα! Ὁ κόσμος δὲν πηγαίνει ἐμπρὸς μὲ τὰ αἰσθήματα! Προκειμένου περὶ ἀποκαταστάσεως, θὰ λάβωμεν τώρα εἰς σημείωσιν τί ἐπέρασε ἀπὸ τὴν φαντασίαν μιᾶς νέας κεφαλῆς; Σὲ βεβαιῶ, εἶσαι πλέον παιδί ἀπ' ἐκείνην! Μία νέα γλυκαίνεται μὲ ἕνα νέον, χωρὶς νὰ τῆς τὸν ἐκλέξουν καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τῶν ἀνωτέρων τῆς; ἔαν χρειασθῇ νὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὴν ὄρεξιν τῆς, πρέπει ἄρα γε νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ὡς θῦμα, καὶ ὡς δημίους τοὺς φυσικοὺς κηδεμόνας τῆς; Τί πράγματα εἶναι αὐτά; Μήπως εἴμεθα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου αἱ νέαι δὲν ἔχουν προστασίαν καὶ κάμνουν ὅ,τι τὰς καταβῆ;.

— Ποῖον ἔχεις ὑπ' ὄψιν, ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ Περικλῆς, ἐπαναφέρον τὸν Κωνσταντῖνον ἐπὶ τὸ προκειμένον.

— Τὸν Ὀιδᾶν.

— Τὸν δῆμαρχον! Τί λέγεις! Αὐτὸς εἶναι χηρευμένος καὶ ἔχει ἐπάνω κάτω τὴν ἡλικίαν μου.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Εἶναι πλούσιος, — ἔχει ἐπιτροπὴν, — ἢ Ἰναρίμην θὰ ἔχῃ ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς. Σοῦ εἰδείξα τὴν ὠραίαν οἰκοδομήν του μὲ τὸ περιστύλιον, πλησίον εἰς τ' ἀνάκτορα. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ προσφέρῃ τόσον λαμπρὰν κατοικίαν εἰς τὴν γυναικῶν του, ἤμπορεῖ καὶ αὐτὴ νὰ μὴ πολυμετρεῖ τὰς ρυτίδας εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνδρός τῆς ἢ νὰ ἐξετάζῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἔαν εἶναι ἄσπραι ἢ ξανθαί! Ὅλα εἶναι σχετικὰ, Περικλῆ, ἕως καὶ ἡ νεότης καὶ ἡ ὠραιότης. Ἐχεις χρήματα; τὰ ἔχεις ὅλα.

— Ἄλλ' ἔχεις κανὲν ἐνδόσιμον ὅτι ὁ Κύριος Ὀιδᾶς σκέπτεται περὶ τῆς θυγατρὸς μου;

— Τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ἀπόψε.

Ὁ Περικλῆς ἐξιπᾶσθη καὶ ἐκύτταξεν ἀπορῶν τὸν ἀδελφόν του.

— Βλέπω ὅτι δὲν τὸ πιστεύεις, καὶ ὁμως εἶναι ἀληθέστατον, σὲ βεβαιῶ. Τὴν θαυμάζει, θέλει νὰ νυμφευθῇ, μὲ ἠρώτησε περὶ προικὸς καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον.

— Εἶναι πλούσιος ἀναντιρρήτως, εἶπε βραδέως ὁ Περικλῆς, καὶ ἀνελογίζετο συγχρόνως ὅτι ὁ Λανὲκ δὲν εἶπε λέξιν περὶ προικὸς. «Εἰς τὸν τόπον του, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν, ἀγοράζουσαν τὰς γυναῖκας, ἐδῶ ἀγοράζονται οἱ ἄνδρες. Ζήτημα ἐκτιμῆσεως, ποῖα ἀπὸ τὰς δύο συναλλαγὰς εἶναι ἡ ἐντιμωτέρα.

— Συμφωνεῖς λοιπὸν νὰ ἰδῶ αὐρίον τὸν Ὀι-

δᾶν καὶ νὰ κοινοποιήσω ἐπισήμως τὴν συγκατάθεσίν σου;

— Ὡσάν πολὺ γρήγορα.

— Δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ γρήγορα, ὅταν πρόκειται ν' ἀποκαταστήσῃς καλὰ τὴν κόρην σου.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον. Θὰ μοῦ ἤρρεσε γαμβρὸς νεώτερος. Ἀλλὰ μὴ τόση βία. Θέλω νὰ τὸν γνωρίσω καλλίτερα τὸν Ὀιδᾶν αὐτόν. Πολιτεύεται, — γνωρίζεις δὲ τί φρονῶ δι' αὐτὴν τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, ἐν γένει. Ἢμπορεῖ νὰ εἶναι καλλίτερος αὐτός καὶ πλέον μορφωμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ, ἐξ ὧσων μοῦ εἶπες, δὲν φαίνεται καὶ τόσον ἀξίτιμος, ἀφοῦ κατεδέχθη ν' ἀγοράσῃ τὴν ὑποστήριξιν ἐνός Σταύρου!

— Αὐτὸ ναί, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ κάμνουν ὅλοι οἱ πολιτευόμενοι. Ὅσον μεγαλείτεροι δέ, τόσον ἀναιδέστερα τὰ κάμνουν. Συνειθίζει κανεὶς εἰς αὐτά, καθὼς ὁ χειρουργὸς συνειθίζει τὴν ἀηδίαν καὶ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν. Τὴν ἱστορίαν τὴν γνωρίζεις καλλίτερά μου, ὥστε δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα νέον διὰ σέ.

— Ἐνίστε ὁ κρίνων ὑπὸ πολιτικὴν ἀποκλειστικῶς ἐποψὴν ἀπολήγει εἰς συμπεράσματα ἐπιεικέστερα παρὰ ὁ κρίνων φιλοσοφικῶς, εἶπε μειδίων ὁ Περικλῆς. Ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι ἐγὼ ἔχω λάθος.

— Αὐτὰ τώρα εἶναι λόγια. Παραδέχομαι ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ παραδέξου καὶ σὺ τὴν πρότασιν τοῦ Ὀιδᾶ καὶ δέξου τὸν ἐπισήμως.

Ὁ Περικλῆς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἔπειτα ἠγέρθη καὶ ἐτέντωσε τοὺς βραχίονας.

— Δὲν βλέπω κανένα λόγον διὰ νὰ μὴ τὸν δεχθῶ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν Ἰναρίμην δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ ἀποφασίσω τόσον εὐκόλα. Συμφωνῶ μαζὶ σου ὅτι ἡ πρότασις του εἶναι ἀξία νὰ ληφθῇ ὑπὸ σκέψιν σπουδαίαν. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἤθελα ἐκλέξει, καὶ διὰ τοῦτο διστάζω καὶ ἀμφιβάλω. Ἄλλ' ἄς ἔλθῃ. Δὲν θὰ βιάσω τὴν κόρην μου. Ἐκείνη μόνη τῆς θ' ἀποφασίσῃ ἂν ἀφοῦ ἔλθῃ ἤμπορῇ καὶ νὰ μείνῃ.

Ὁ Κωνσταντῖνος εὐχαριστήθη καὶ μὲ τόσον. Περισσότερα βεβαιῶς δὲν ἤλπικε. Τὴν ἐπαύριον δὲ τὸ πρῶτ' ἐκατέγραψεν ὅτι ἦλθε πρόσκλησις τῆς κυρίας Ἰαροθίσκη πρὸς τὴν Ἰναρίμην, διὰ τὸ ἀπόγευμα, εἰς συναναστροφὴν πρὸς ἑόρτασιν τῶν γενεθλίων τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ὅτε ἡ Ἰναρίμη, ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ πατρὸς τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Κυρίας Ἰαροθίσκη, εὗρισκοντο ἤδη ἐκεῖ εἰκοσι περίπου δεσποινίδες μικραὶ καὶ μεγάλαι, μεταξύ των δὲ καὶ ὀλίγοι νεανίσκοι φέροντες τὴν στολὴν τῶν Εὐελπίδων ἢ τῆς σχολῆς τῶν Δοκίμων. Αἱ πρεσβύτεραι κυρίαὶ ἔπινον τὸ τέτον κάτω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, προτοῦ ἢ ἀναχωρήσουν ἢ ἀναθῶν καὶ πάλιν ἐπάνω πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς διασκεδάσεως νεολαίας. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ

ὁ Μιλτιάδης, τὸ ἄνθος τῶν maitres de ceremonie, προσκληθεὶς ἐπίτηδες διὰ νὰ διευθύνῃ τὸ cotillon καὶ νὰ δείξῃ εἰς τὰς μικρὰς ἐκεῖ πῶς χορεύεται ἡ μαζοῦρκα. Ἄλλως, ὁ ἦρωε εὐχαρίστως συγκατένευε νὰ διαπρέψῃ ὡς ἀρχηγός, ἔστω καὶ ἐν τῷ μέσῳ συναθροίσεως ἀνήθων πηδῶντων καὶ γελῶντων. Ἐκτὸς δὲ τούτου, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις διασκεδάσιν εἰς τὰς Ἀθήνας χωρὶς τὸν Μιλτιάδην; Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο σύγχυσις, χασμωδία καὶ ἀποτυχία!

Ἵπῃρχον ἐκεῖ κοράσια πάσης ἡλικίας: μικροσκοπικαὶ γυναῖκες ἐνδυμέναὶ ὡς κοῦκλαι, γαριεντιζόμεναι μὲ σοβαροὺς δεκαετείς καὶ δωδεκαετείς νεανίσκους, νεάνιδες ἀχειραφῆττοι ἀκόμη, χορεύουσαι ταραχώδεις τετραχόρους μὲ τοὺς μέλλοντας προμάχους τῆς Ἑλλάδος εἰς ξηρὰν καὶ εἰς θάλασσαν, — ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ὠριμώτεραι demoiselles à marier, κομψευόμεναι καὶ κορδονόμεναι, ἐξ ἐκείνων αἱ ὅποια παίζουσι τὸ nocturne τοῦ Chopin πρὸς ἀπελπισίαν ὧσων ἐννοοῦν τὸν Chopin, ὀμιλοῦν ἀκαταπαύστως Γαλλικὰ ἀμφιβόλου ποιότητος, ζωγραφίζουσι ἄνθη καὶ ἔχουσι λευκώματα πλήρη αἰσθηματικῶν στίχων ἀντιγραφέντων ἐκ τῶν ποιητῶν πάσης γλώσσης εὐρωπαϊκῆς. Εἰς τὸν ζωφρὸν τοῦτον κύκλον ἡ Ἰναρίμη ἔγεινε δεκτὴ μὲ ἐκχύσεις θερμῶδους φιλοφροσύνης καὶ μὲ ἐπιφωνήματα ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ.

Προεδρεύων ἀρχάγγελος ἦτο ἡ δεσποινὶς Eméaude Ρεβιτάση, μεταξύ δὲ τῶν ἀγγέλων ἦσαν ἡ Miss Μέρη Περπινιάνη, ἡ Σαπρῶ Ἰαροθίσκη, ἡ Ἀνδρομάχη Καραπούλου, ἡ Procerpine Ἀγγυροπούλου καὶ αἱ δεσποινίδες τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας. Ἡ Eméaude εἶδιδε τὸν τόνον, ὡς ἀρχηγέτις τῆς ἐρασμίας στρατιᾶς τῶν ζωφρῶν ἐκεῖ καὶ ἐπικινδύνων νέων ἀθλητριῶν. Ἐδεξιῶθη τὴν Ἰναρίμην ἐνθέρμως, μὲ τὸ γλυκύτερόν της μειδίωμα καὶ μὲ ἄμεσον ἐπιδοκιμασίαν τῆς περιβολῆς τῆς. Αἱ ἄλλαι τὴν περιεκύκλωσαν καὶ τὴν παρεζάλισαν ὀλίγον μὲ τὴν ἐπίδειξιν τῆς εὐχαριστήσεώς των διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς. Ἡ Ἰναρίμη, καθὼς γνωρίζομεν, ἦτο ξένη εἰς τὰ ἦθη, τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐξέσεις τῶν συνηθιστῶν τῆς; εἶδε μὲ ἐκπληξιν, — μὲ τρόπον σχεδόν, — ὅλα ἐκεῖνα περὶ αὐτὴν τὰ γελαστὰ πρόσωπα, τὰ ζωφρὰ βλέμματα. Ἦτο λοιπὸν καὶ αὐτὴ νέα καθὼς ἐκεῖναι, καὶ ὁμως τόσον ἀνομοία, τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτάς; Ὅλαι των ἐλαμπον ἀπὸ φαιδρότητα καὶ εὐθυμίαν, τὸ ἀδάμαστον αἶμα τῆς νεότητος εἶδιδε φλόγα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ εἰδίωκε τὴν σκέψιν ἀπὸ τὸν νοῦν των. Ὅτε ἐχώρευον, ἡ μόναι ἦ μὲ τοὺς νέους συντρόφους των, οἱ πόδες των ἐπέτων ἐπὶ τοῦ λείου πατώματος μὲ τὴν ὀρηκτικὴν ἐλαστικότητα τῆς νεότητος. Ὅτε παύουσαι τὸν

χαρὸν τὴν ἐπλησίαζον ἀσθμαίνουσαι καὶ γελῶσαι, ἠσθάνετο ἐκεῖνη ὡς κάτοικος ἄλλου κόσμου βλέπουσα μακρόθεν τὴν εὐθυμίαν των. Ἐζήλευε τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν ἀφροντισίαν των, ἐζήλευε τὴν ἀτάραχον ζωὴν των, τόσον διάφορον τῆς ἰδικῆς τῆς, ἐζήλευε τὴν ἀπλήγωτον καρδίαν, τὸν κενὸν γέλωτα, τοὺς ἐλαφροὺς πόδας καὶ τὴν ἀθῶαν εὐαισθησίαν των.

— Δὲν χορεύετε, τὴν ἠρώτησεν ἡ Emé-
raude, σταθεῖσα πλησίον τῆς μετὰ μανιώδη
στροβίλον, μὲ τὸ στήθος ἀναθουκατβαίνον, ὡσάν
πτηνὸν κυνηγημένον.

— Δὲν ἐχόρευσα ποτέ μου. Πρώτην φορὰν εὐ-
ρίσκομαι μετὰξὺ νέων, ἀπεκρίθη ἡ Ἰναρίμη μὲ
φωνὴν μαρτυροῦσαν τὴν ἐνδόμυχον λύπην τῆς.

Φαντασθῆτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπλη-
ξιν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα γύρω τῆς!

Ἡ Emé-
raude, ἐννοεῖται, ἦτο καὶ ὁ ρή-
τωρ τῆς ὁμηγύρεως. Ἐξέφρασε τὴν γνώμην νὰ
ἐξακολουθήσῃ ἡ συνομιλία Ἑλληνιστί καὶ ὄχι
Γαλλιστί.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ προσέχωμεν, ἀνέκραξεν
ἡ Σαπρῶ, γνωρίζουσα ἐκ φήμης τὴν προκοπὴν
τῆς Ἰναρίμης. Ἡ δεσποινὶς Τελάχα θὰ ὀμιλῇ βα-
θειά ἑλληνικά.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη. Ἀπ' ἑ-
ναντίας, ὅταν δὲν ὀμιλῶ μὲ τὸν πατέρα μου,
ὀμιλῶ Τηνιακά μὲ τοὺς χωρικοὺς μας.

— Μόλις διακρίνεται ὀλίγον accent εἰς τὴν
προφορὰν σας, ἀπεφάνθη ἡ Emé-
raude. Πρώ-
την φορὰν ἐρχεσθε εἰς τὰς Ἀθήνας;

— Πρώτην.

— Δὲν σὰς ἀρέσει ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρο-
μάχη. ὦ, αἱ Ἀθηναί! Πῶς τὰς ἀγαπῶ! Δὲν
θὰ ἠμποροῦσα νὰ ζῆσω μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Εἰπῆτέ μας πῶς εἶναι ἡ ζωὴ σας εἰς τὴν
Τῆνον, ἠρώτησεν ἡ Emé-
raude. Καὶ διὰ
μιάς ὁ χορὸς τῶν δορυφόρων τῆς ἐπεκύρωσε τὸ
ἐρώτημά τῆς μὲ ἀνάρητους ἐκφράσεις ζωηρᾶς
περιεργείας.

— Ἀπλουστάτη. Διαβάζω μὲ τὸν πατέρα μου,
τὸν συντροφεύω εἰς τὸν περίπατόν του, καὶ εἰς τὸ
μεταξὺ βοηθῶ τὴν Ἀνουντσιάταν εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν τῆς, ἡ γράφω γράμματα διὰ τὰς χωρικός.

— Ἀνουντσιάτα! Τί νόστιμον ὄνομα! Εἶναι
Ἰταλὶς;

— Ὅχι, Ἑλληνίς.

— Καὶ διατὶ γράφετε γράμματα διὰ τὰς χω-
ρικός, ἠρώτησεν ἡ Σαπρῶ. Δὲν τὰ γράφουν μὴ-
ναι των;

— Καμμία σχεδὸν ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐκεῖ δὲν
ἠξυρεῖ γράμματα.

— Περιέργον, ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινὶς Περπι-
νιάνη, καὶ ἀντήλλαξαν ὅλα βλέμματα ἀπορίας.

— Ἐχετε κατσίκα;

Ἡ Ἰναρίμη ἐστράφη σιωπῶσα πρὸς τὴν ἐρω-

τήσασαν τὴν παράδοξον ἐρώτησιν. Τὸ μειδιάμα
τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς διέκοψαν πρὸς στιγμὴν τὴν
φλυαρίαν τοῦ ζωηροῦ ὀμίλου, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου
μία ἐκ τῶν πρεσβυτέρων ἐπανέλαβε τὴν σειρὰν
τῶν ἐρωτήσεων.

— Τί κάμνετε διὰ φορέματα ἐκεῖ; Δὲν θὰ εἶ-
ναι τρόπος νὰ ἐνδυθῇ κανεὶς εἰς τὴν Τῆνον. Αὐ-
τό σας τὸ ὡραῖον φόρεμα εἶναι βέβαια Ἀθη-
ναϊκόν.

— Μάλιστα, διότι εὐρίσκομαι ἐδῶ καὶ ὁ θεῖός
μου ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μὲ πάγῃ εἰς μίαν ράπ-
τριαν. Ἀλλ' ἔως τώρα, ὅλα μου τὰ φορέματα τὰ
ἔκαμα εἰς Τῆνον, καὶ δὲν ἦσαν καὶ πολὺ ἀσχημα.

— Ἀδύνατον! ὡσάν τὰ ἰδικὰ μας;

Ἡ Ἰναρίμη ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπιθεωρή-
σεως γύρω τῆς.

— Τόσον ὡραῖα δὲν θὰ ἐγίνοντο εἰς τὴν Τῆ-
νον, εἶπεν ἀφελῶς. Ἀλλὰ καὶ δὲν μὰς χρειά-
ζονται τόσον ὡραῖα ἐκεῖ. Τί νὰ τὰ κάμωμεν;

— Ζῆτε μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν;

— Ἀρκετὰ μακρὰν. Τριῶν ὥρων δρόμον μὲ
τὰ ζῶα.

— Ἀμάξας δὲν ἔχετε;

— Δὲν ἔχομεν δρόμους, οὔτε ἀμάξας διόλου,
οὔτε κάρα.

— Καὶ τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶπεν ἡ Emé-
raude, ὑποθέτω θ' ἀκούσωμεν γρήγορα ὅτι
ὕπανδρεύεσθε. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Ἡ Ἰναρίμη ἠσθάνθη τὸ αἶμα ἀνάπτειν τὸ πρό-
σωπόν τῆς. Προσῆλωσεν ἡσύχως τὸ βλέμμα εἰς
τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση.

— Δὲν ἠξεύρω τοὺς σκοποὺς τοῦ πατρός μου,
ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ μὲ ἀρήσῃ νὰ μείνω ἐλεύθερη.

Ὁ θαυμασμὸς ἐκ νέου ἐζωγραφίσθη εἰς ὅλα
τὰ πρόσωπα. Νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὑπανδρευθῇ, νὰ
ἔχῃ τὸ σπίτι τῆς, νὰ γείνη κυρία, νὰ ἔχῃ τὴν θέ-
σιν τῆς εἰς τὴν κοινωνίαν, νὰ δέχεται, καὶ νὰ
ὑπάγῃ ἴσως καὶ εἰς τὰ Παρίσια!

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ὑπάρχει νέα νὰ μὴ θέλῃ
ν' ἀποκατασταθῇ, παρετήρησεν ἡ Miss Μέρη
Περπινιάνη. Ἐλευθερία εἶναι αὐτή; νὰ μὴ ἠμ-
πορῇ κανεὶς οὔτε ἐξῶ νὰ ὑπάγῃ, οὔτε τίποτε νὰ
κάμῃ μόνος του! Φαντασθῆτε τί ὡραῖον θὰ εἶναι
νὰ εἶσαι κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σου, νὰ κάμνης ὅ,τι
σοῦ ἀρέσει, νὰ χορεύῃς ὅσας φορὰς θέλεις μὲ
τὸν ἴδιον χορευτὴν, χωρὶς νὰ σοῦ λέγῃ κανεὶς
ὅτι δὲν εἶναι convenable, — νὰ διαβάζῃς
ὅλα τοῦ κόσμου τὰ Γαλλικὰ μυθιστορήματα!

Αὐτὴ ἡ λέξις convenable εἶναι τὸ βάσανόν
μας! Τὰ ἀγόρια ἀπὸ δέκα ἐτῶν κάμνουν
ὅ,τι θέλουν, — ἡμεῖς καὶ τριάντα ἐτῶν νὰ γί-
νωμεν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ζῶσωμεν τὴν μὴν
μας, ἂν δὲν εἴμεθα ὑπανδρευμένοι.

— ὦ, shocking, καθὼς λέγουν οἱ Ἄγ-
γλοι, ἀνέκραξεν ἡ Σαπρῶ. Τί μαρτύρια ὑποφέ-
ρομεν, τὰ καυμένα τὰ κορίτσια!

— ὦ, shocking, καθὼς λέγουν οἱ Ἄγ-
γλοι, ἀνέκραξεν ἡ Σαπρῶ. Τί μαρτύρια ὑποφέ-
ρομεν, τὰ καυμένα τὰ κορίτσια!

— ὦ, shocking, καθὼς λέγουν οἱ Ἄγ-
γλοι, ἀνέκραξεν ἡ Σαπρῶ. Τί μαρτύρια ὑποφέ-
ρομεν, τὰ καυμένα τὰ κορίτσια!

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΕΝ ΑΝΩ ΒΟΛΩ

— Δὲν φαίνεται τοῦτο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν σας,
εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη.

— Que voulez-vous, ὑπέλαθεν εὐθύμως ἡ
Emé-
raude. Τὰ παίρνομεν ἐλαφρὰ τὰ πράγ-
ματα! Τὸ δὲ οὐσιωδέστερον ἀπὸ ὅλα εἶναι d' être
bien mis et de savoir rire. Ἐγὼ
προτοῦ σκοτωθῶ, θὰ βάλω ὅ,τι καλλίτερον ἔχω.

— Oh, ma chère, machère, ἀνεβόησε ὁ
χορὸς τῶν ἀγγέλων, Μία δὲ ἐξ αὐτῶν, στρεφο-
μένη πρὸς τὴν Ἰναρίμην, ἠθέλησε νὰ τὴν καθη-
συχάσῃ.

— Μὴ παίρνετε εἰς τὸ σοβαρὸν τὰς ὑπερβο-
λὰς τῆς Emé-
raude. Τῆς ἀρέσει νὰ τρομάξῃ
τὸν κόσμον. Τὰ λέγει αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐν-
νοεῖ. Comme tu sais blaguer Emé-
raude.

— Mais, pas du tout. Μὲ τὰ σωστά
μου τὸ λέγω. Τί θὰ ἦτο ἡ ζωὴ, ἐὰν δὲν τὴν
ἐπαίρνε κανεὶς εἰς τὸ ἀστείον;

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰναρίμη.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης, ἀνέ-
κραξεν ἡ Σαπρῶ. Τὸ ὄνειρόν μου εἶναι ζωὴ . . .
πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; — τραγικὴ! Ἦθελα νὰ πάρω
ἄνδρα τὸν ὅποιον νὰ μισῶ, — πλούσιον, ἰσχυρόν,
κυθαίρετον! Νὰ τὸν φοβοῦμαι φοβερὰ, νὰ εἶμαι
δὲ ἐρωτευμένη μὲ ἓνα πτωχόν, ἐξαισιῶς ὡραῖον,
νέον ἀξιοματικόν. Νὰ συλλογιζώμαι πῶς καὶ ποῦ
θὰ τὸν ἰδῶ, εἰς τὸ θέατρον, εἰς συναναστροφάς,
εἰς τὸν περίπατον, ν' ἀλλάξω μίαν λέξιν μαζῆ
του, κρυφά, μὲ τὸν ῥόθον πάντοτε μὴ ζεσπάζῃ
ἡ ζηλοτυπία τοῦ ἀνδρός μου.

Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση ἔρριψε βλέμμα περι-

φρονητικὸν ἐπὶ τῆς ἀθώας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐκαμύονετο τὴν ἀμαρτωλὴν, χωρὶς νὰ ἤξεύρω οὔτε τί σκέπτεται οὔτε τί λέγει.

— Θ' ἀνέγνωσες βέβαια κρυφὰ τὸ πρῶτόν σου γαλλικὸν μυθιστόρημα, Σαπφώ μου, καὶ μὰς λέγεις ἐδῶ πράγματα περὶ τῶν ὁποίων οὔτε ἰδέαν ἔχεις. Θὰ ἰατρευθῆς γρήγορα ἀπὸ αὐτὰς τὰς ρωμαντικὰς ἀνοησίας. Ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ δὲν παίρνω. Τὸν ἄνδρα μου ἐγὼ τὸν ἤθελα ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, μετρημένον, καλοαναθρεμμένον, μὲ προσδοκίαν νὰ διορισθῆ εἰς καμμίαν πρεσβείαν. Ἴδου τὸ ὄνειρόν μου ἐμένα.

— Καὶ τὸ ἰδικόν σας ὄνειρον; ἠρώτησε δειλῶς τὴν Ἰναρίμην ἢ Ἀνδρομάχη.

— Τὸ ἰδικόν μου; Δὲν ἔχω κανέν. Εἶμαι εὐχарιστημένη ἀπὸ τὴν ζωὴν μου καθὼς ἐπέρασε — ἕως ἐσχάτως — ἕως ἐσχάτως, ἐπρόσθεσε μὲ τὴν φωνὴν τρέμουσαν ὀλίγον.

Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση τὴν παρετήρησεν ἡμικλείουσα τὰ βλέφαρα καὶ ἐμειδίασεν ἀνεπαίσθητως.

— Μοῦ λέγουν ὅτι ὀμιλεῖτε Γερμανικὰ λαμπρά. Θὰ εἶχατε βεβαίως gouvernante Γερμανίδα;

— Ὅχι. Μοῦ τὰ ἐδίδαξε ὁ πατέρας μου. Ἐκεῖνος μοῦ ἔμαθεν ὅ,τι ἤξεύρω.

— Ὁ πατέρας σας, καὶ χωρὶς gouvernante! Καὶ μουσικὴν, ζωγραφικὴν, κέντημα καὶ τὰ λοιπὰ;

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Μόνον ἀπὸ βιβλία κάτι γνωρίζω καὶ εἰς τὸ τρέξιμον — μολοντί δὲν παρέτρεξα ποτὲ μὲ ἄλλην νέαν, ὁ πατέρας μου λέγει ὅτι καμμία δὲν μὲ περνᾷ. Ἀλλὰ σεῖς, μὲ τὴν ἐκλεκτὴν ἀνατροφὴν σας, θὰ μὲ γελᾶτε νὰ σὰς ὀμιλῶ διὰ τρέξιμον!

— Ὅχι, ὄχι! C' est charmant. Νέα Ἀταλάντη! Εἶσθε, ἀλήθεια, θεῖον πλάσμα! Ἡ ἰδική σας ἀνατροφή μὰς δίδει ψεύτικα πτερὰ νὰ πετάξωμεν ἕως εἰς τὸν προορισμὸν μας. Ἐκεῖ διαλύονται τὰ πτερὰ μας. Μόνον τῶν προτέρημα εἶναι ἡ ἐφήμερος ἐλαφρότης τῶν. Τὰ ἰδικὰ σας εἶναι δυνατὰ καὶ στερεὰ, καὶ ἔχουν τὴν χάριν τῆς διαρκείας.

— Τὰ λέγετε ἀπὸ καλοσύνην σας, ἀλλὰ γνωρίζω ἐγὼ πόσον ἀξίζω. Εἶμαι χωρὶς ἀπλῆ, ὀλίγον γραμματισμένη.

— Ἐχει δίκαιον ἡ Eméroude, εἶπε θεωπευτικῶς ἡ δεσποινὶς Περπιναίη. Εἶσθε θεῖον πλάσμα, — καὶ ὡραία σὰν ἄγγελος!

Ἡ Ἰναρίμη ἐστρεψε ταπεινῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὴν νεαρὰν ἀρχηγέτιδα, τῆς ὁποίας τὰ νεύματα ἠκολούθουν αἰ περὶ αὐτὴν νέαι. Ἡ ἰδική της διάνοια ἦτο ὑψηλή, καὶ βαθεῖαι αἰ γνώσεις της, ἀλλ' ὁμως ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς ὑπεροχῆς τῆς δεσποινίδος ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπαίξει τὸ ριπίδιόν της μὲ χάριν ἀμίμητον

καὶ ἐπεδείκνυε μὲ ὕψος ἡγεμονικὸν τὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν της πεποιθήσιν, — πεποιθήσιν προερχομένην ἐξ εἰκοσαετοῦς κυριαρχίας ἐντὸς τῆς οἰκογενείας της καὶ ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἐὰν ἐφθασε τὸ εἰκοστόν της ἔτος χωρὶς ἀκόμη νὰ ὑποδουλωθῆ διὰ συνοικισίου, τοῦτο συνέβη διότι δὲν εὐρέθη ἀκόμη κανεὶς ὑποψήφιος ἀξίός της.

Ἐν τούτοις ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ cotillon καὶ ὁ Κορς Μιλιτιάδης κατεγίνετο μετὰ τοῦ συνήθους του ζήλου εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ζευγῶν. Πλησιάσας τὸν περὶ τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση ὀμιλον, ἠρώτησε τὴν Ἰναρίμην ἐὰν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορόν.

— Ναί, ναί, ἀνεφώνησεν ἡ Eméroude. Ἐλάτε, Κυρία Ἰναρίμη. Θὰ μὰς εὐχαριστήσετε ὅλας τόσοσιν πολὺ!

— Ναί, ναί, ἐπανέλαβεν ὁ χορός.

— Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω νὰ χορεύω, ἐψιθύρισε ἡ Ἰναρίμη.

— Δὲν εἶναι δύσκολον. Ἐλάτε. Θὰ σὰς δεῖξῃ ὁ Κύριος Καράπουλος.

Ἡ Ἰναρίμη ἐνδίδουσα ἀφῆκε νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὴν θέσιν της. «Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν δίδων τὸν βραχιόνα εἰς τὴν θεῖαν του ἢ βαρωνίς Χσενφὲλς ὕψωσε τὸ face-à-main εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπεθεώρησε μειδιῶσα τὴν ζωηρὰν συνάθροισιν. Τὸ μειδιάμα της ἔγεινε ἐμφαντικώτερον ὅτε εἶδε τὴν Ἰναρίμην, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ Ἀνδρομάχη ἀντήλλασον διὰ τοῦ βλέμματος εὐγλωττον χαιρετισμὸν. Ἡ Ἰναρίμη εἶδε τὰ βλέμματά των καὶ ἀνάμνησις ἡδονῆς καὶ λύπης συγχρόνως συνέστειλε τὴν καρδίαν της.

Ἦ ἡδονὴ τόσοσιν παροδική, ὦ λύπη τόσοσιν γλυκεῖα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ἐπέρχεται νέα κοίτις εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ροδόλφου.

Τὸ διαρκὲς στάλαγμα τῶν σταγόνων τῆς ἀτιρρήσεως ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Περικλέους ὀλίγον κατ' ὀλίγον διελύθη καὶ ἀπεσείσθη ἡ ἐπιμονὴ του. Κατεπίεσθη καὶ παρεδέχθη ἐπὶ τέλος ὅτι κόρη ἀνύπανδρος εἶναι φορτίον βαρὺ διὰ γέροντα πατέρα. Ναί μὲν, ἡ κόρη του δὲν ἦτο καθὼς αἰ ἄλλαι νέαι, — ἦτο σπουδαία, ἄδολος καὶ σταθερά· δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων αἰ ὁποῖα μεταβάλλουν κάθε ἡμέραν αἰσθήματα καὶ ιδέας, ἀλλ' ὅπως ὅποτε, ἐὰν ἡ Ἰναρίμη δὲν λέγῃ ὄχι, ἄς τὴν πάρῃ ὁ Ὀιδᾶς. Οὔτε πολὺν ἐνθουσιασμὸν εἶχε πρὸς τοῦτο, οὔτε βίαν μεγάλην, ἀλλὰ συγκατένευσε εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ὀιδᾶ καὶ εἰς τὰς γαμηλίους προθέσεις του. Ἄς ἔλθῃ, τὰ δὲ λοιπὰ κείνται ἐν γούνασι θεῶν.

Ὁ Ὀιδᾶς ἦλθε. Ἦλθε καὶ ἐπανῆλθε, ἀλλ' ἡ

Ἰναρίμη δὲν ἔλαβεν εἰς πολλὴν σημείωσιν τὰς ἐπίσκεψεις του, οὔτε ὑποπτέθη τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἔφερον ἀνθοδέσμας καὶ ἐπρόσφερε τὸ θεωρεῖόν του εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἔστειλε κατὰ Σάββατον εἰσιτήρια διὰ τὰς συναυλίας τοῦ Παρνασσού.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Κορς Ὀιδᾶς, ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ της.

— Πῶς μοῦ φαίνεται; Δὲν τὸ ἐσκέφθην ποτέ. Πολὺ περιποιητικὸς, ἀλλὰ δὲν τὸν εὐρίσκω ἐλκυστικόν.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Κορς Τελάχας μελαγχολικῶς.

Ἄφου πλέον τὸ ἐπῆρεν ἀπόφασιν αὐτὸς νὰ δεχθῆ ὡς γαμβρόν τὸν Ὀιδᾶν, δὲν ἦτο εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τόσοσιν ὀλίγην διάθεσιν ἐκ μέρους τοῦ προσώπου τοῦ μᾶλλον ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ δὲν προέβη εἰς συζήτησιν τοῦ πράγματος μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἐν τούτοις ἡ βαρωνίς Χσενφὲλς συνεμερίσθη καὶ αὐτὴ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας διὰ τὸν νέον ἀστέρα. Ἡ Ἰναρίμη προσεκλήθη ἐπανειλημένως εἰς τὴν Σαζωνικὴν πρεσβείαν, αἰ δὲ σχέσεις της μὲ τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση καὶ τὴν οὐρανὴν της ἐγίνοντο καθ' ἡμέραν φιλικώτεραι ἢ ἄφροντις φαιδρότης τῆς ζωηρᾶς γύρω της νεότητος μετέδιδεν ὡς ἀκτῖνας φωτός εἰς τὴν κλειστὴν μέχρι τοῦδε ψυχὴν της. Βαθμηδὸν ἡ σκιά τοῦ παρελθόντος διελύετο ἢ μέθη τῆς ζωῆς διεσκέδαζε τὸ συγκαίως ἐπανερχόμενον νέφος ὀδυνηρῶν ἀναμνήσεων.

Ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν Ἀθηνῶν δὲν εὐχαρίσκει ἐπίσης τὸν πατέρα της.

— Ὁ Κύριος Ὀιδᾶς, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἀδελφόν του, — ὁ Κύριος Ὀιδᾶς γνωρίζει ὅτι, τὸ κατ' ἐμέ, εὐχαρίστως δίδω τὴν συγκατάθεσίν μου, ἀλλὰ ἦλθεν ἡ ὥρα ν' ἀκούσωμεν καὶ τί λέγει ἡ Ἰναρίμη, ἀφου τῆς κοινοποιήσω τὴν πρόθεσίν του. Ἐπιθυμῶ νὰ πάρῃ τέλος ἡ ὑπόθεσις. Ἡ θορυβώδης ἐδῶ καὶ ματαιόσπουδος ὑπαρξὶς μὲ κουράζει. Ἐπεθύμησα τὴν ἡσυχίαν τῆς ἴηου καὶ τὰ βιβλία μου.

— Ἀλλ' ὕπεσθη νὰ παρρευθῆς εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Γερμανικῆς σχολῆς μετὰ δύο ἔβδομάδας!

— Ἐρχομαι πάλιν ἐπιτηδῆς. Ἐκτὸς τούτου, μοῦ γράφει καὶ ἡ Ἀνουνταία ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἐκεῖ ἡ παρουσία μου.

Ἡ Ἰναρίμη εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον στολισμένη καὶ ἐτοιμὴ δι' ἐξῶ.

— Διὰ ποῦ τόσοσιν ἐνωρίς, μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου; ἠρώτησεν ὁ Κορς Τελάχας.

— Θὰ ἔλθῃ τώρα νὰ μὲ πάρῃ ἡ Κυρία Ρεβιτάση μὲ τὸν ἀδελφόν της.

— Ἄ, ἐλθσμένησα! Πολὺ τῆς διασκεδάσεως

μοῦ ἔγεινες, ἀγαπητή μου· τὰ βιβλία σου τὰ παρήτηρες, φοβοῦμαι, χάριν τῶν φίλων σου. Πολυλογίαν ὅπου τὴν ἔχουν! Ὀμιλοῦν καὶ γελοῦν ἀκαταπαύστως. Ἦθελα νὰ ἤξεύρω τί λέγουν;

— Τίποτε ἀξίον ἀκροάσεως, ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη. Πετοῦν ἀπὸ τὸ ἐν ἀντικείμενον εἰς τὸ ἄλλο, μὲ ἐπιφωνήματα καὶ τηλεγραφικὰς συνεννοήσεις, καὶ φράσεις κομμένες, καὶ ἀποσιωπητικά, τόσοσιν ὥστε δὲν προφθάνω ν' ἐγὼ νὰ καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται. Ἀλλ' ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῶν εὐχαριστεῖ τὴν ἀκοήν, ὥστε ἀκούω ν' ἐγὼ χωρὶς νὰ ἐννοῶ πάντοτε, καὶ εὐχαριστοῦμαι.

— Ἄς εἶναι. Θὰ ἔγῃς εὐχαρίστους ἀναμνήσεις ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Τῆνον, εἶπεν ὁ Κορς Τελάχας, στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐθεώρησε πρέπον ν' ἀφήσῃ μόνος τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἡ Ἰναρίμη ἐστέναζε. Τῆς ἐφαίνετο τόσοσιν μακρὰν ἤδη ἡ Τῆνος.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν, κόρη μου. Δὲν σ' εὐχαριστεῖ τούτο;

— Ἀπὸ τώρα; Ἐνόμιζα ὅτι δὲν δυσαρτεῖσαι ἐδῶ.

— Ὅπως θέλεις ἐσύ, ἀγαπητή μου. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ εἶσαι σὺ εὐτυχῆς.

— Συνέσπασε τὰς ὀφρῦς. Ἡ λέξις εὐτυχῆς δὲν προσηρμόζετο εἰς τὴν πονεμένην καρδίαν της.

— Ἐλθσμένησα σχεδὸν ὅτι ἤμην δυστυχῆς, ἐψιθύρισε.

Ὁ πατήρ της τὴν ἐκύτταζε ἀπορῶν. Ἐθεώρει τὴν θυγατέρα του ὡς τύπον εὐσταθείας, καὶ τὴν ἔβλεπε τώρα, καὶ αὐτὴν, ζῶσαν ἀπόδειξιν τῆς γυναικείας ἐλαφρότητας. Πῶς εἶνε δυνατόν, ἐσκέπτετο, νὰ ἐξιγνιάσῃ τις τὸ μυστήριον τῆς γυναικείας καρδίας, ἀφου τὸ βιβλίον μένει κλειστόν, ἀκόμη καὶ εἰς τῆς ἰδίας θυγατρὸς του τὸ κεφάλαιον;

— Προτιμᾶς νὰ μείνωμεν ἐδῶ; ἐπανέλαβε μετὰ τινα σιωπὴν.

— Νομίζω ὅτι τὸ προτιμῶ, ἀπεκρίθη σύννευς. Θὰ μοῦ κάμῃ τόσοσιν ἐντύπωσιν τώρα ἡ Τῆνος.

— Καλὰ, καλὰ. Ὅπως θέλεις. Εὐτυχῶς αἰ ἐντυπώσεις λησμονοῦνται καὶ μεταβάλλονται. Ἡ ἀπόκρισις σου μαρτυρεῖ ὅτι καὶ ἡ λύπη θεραπεύεται. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ ὥρα νὰ μ' ἀκούσης καὶ διὰ τὸ κεφάλαιον τῶν γάμων σου, Ἰναρίμη.

— Ὅχι, αὐτὸ ὄχι, πατέρα μου.

— Ἄν σοῦ τὸ ζητήσω;

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμῃς. Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διατάξῃς, τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ζητήσης νὰ κάμω περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἤμπορῶ.

— Μὴ μοῦ ὀμιλήσῃς, εἶπεν ὁ γέρον περιπαθῶς, ὡσάν νὰ μὴ γνωρίζῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι ἄλλο δὲν θέλω παρὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἀλλ' οἱ γέροντες χρεωστοῦν νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν νέων. Ὁ γάμος εἶναι ὁ φυσικὸς προορισμὸς τῆς γυναικὸς καὶ εἶναι χρέος μου νὰ φροντίσω διὰ τὴν καλὴν σου ἀποκατάστασιν. Μοῦ εἶπες τώρα ὅτι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλησμόνησες ὅτι ἦσο δυστυχῆς. Τί καλλίτερον λοιπὸν παρὰ νὰ σὲ ἰδῶ ἀποκαταστημένην εἰς τὰς Ἀθήνας;

Ἐσιώπησε περιμένων ἀπόκρισιν καταπρατικὴν.

— Τὸ εἶπον πατέρα μου, διότι ἐσυλλογίζομαι πῶς θὰ ἐπαναλάβω τὴν προτέραν μου ζωὴν. Μοῦ ἦτο εὐχάριστον νὰ τὴν διώξω ὀλίγον ἀπὸ τὴν μνήμην μου, βλέπουσα νέας σκηναὶς καὶ ἀκούουσα νέας φωνάς. Μοῦ ἦτο ἀναγκαῖα ἡ μεταβολή. Δὲν ἤθελα νὰ ὑποκύψω εἰς ἀδυναμίαν.

— Ἀπόδειξε τὴν δύναμίν σου μεταχειριζομένη τὸν νοῦν καὶ τὴν σκέψιν σου. Μὴ αἰσθηματικότητας. Ἐνθυμοῦ τὰ διδάγματα τῶν ἀρχαίων. Ζητοῦμεν τὸ ἰδανικὸν ἀλλὰ στέργομεν ἐξ ἀνάγκης τὴν πραγματικότητά. Ὁ ἔρος εἶναι τὸ ποτὸν τοῦ Ταντάλου· ἐνίοτε τὸ φέρομεν ἕως εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ μὲς φεύγει καὶ πάλιν. Εἰς ὀλίγους δίδεται νὰ ροφήσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸ νέκταρ, καὶ μένουσιν αὐτοὶ μεθυμένοι διὰ παντός. Ὁ βίος μας εἶναι ἡ ταπεινὴ καὶ πενιχρὰ ζωὴ τῆς σαρκός, καὶ τρέφομεν τὴν λιμώττουσαν διάνοιαν μὲ ἀναμνήσεις. Ἰδοῦ, κόρη μου, τὸ διδάγμα τῆς πείρας. Ἀλλ' ὅμως ὀφείλομεν νὰ διατηρῶμεν πάντοτε τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ νὰ διερχώμεθα τὰ τοῦ βίου εὐχαρίστως.

Τὴν παρετήρησε προσεκτικῶς ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς ἐστιάστῃ.

— Θέλεις νὰ νυμφευθῶ τὸν κ. Οὐιδᾶν, εἶπε μετὰ βραχείαν σιωπὴν.

— Ναί, κόρη μου. Δὲν ἔχει μόρφωσιν λογίου, τὸ ὁμολογῶ, τοὺς δὲ σημερινούς πολιτικούς μας δὲν τοὺς ἀποθαυμάζω. Ἀλλ' εἶναι πλούσιος καὶ θὰ σ' ἔχη περὶ πολλοῦ. Θὰ τὸν τιμῆσῃς καὶ θὰ εἶναι ὑπερήφανος νὰ σ' ἔχη σύζυγον.

— ὦ πατέρα μου, μόνον διὰ τὰ χρήματά του! Σὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ὕλης! Μὴ σοῦ ἔγεινα βάρος;

— Βάρος! Ἐσὺ — εἰς ἐμέ!

Ὁ γέρον ἐθλίψε τρυφερῶς τὴν χεῖρά της καὶ ἐγέλασε.

— Ἀλλὰ θέλεις νὰ σὲ ἀφήσω δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι μόνον πλούσιος.

— Θέλω νὰ ἔχῃς προστάτην ὅταν ἀποθάνω.

— Ἀλλὰ δὲν ἐγὴράσας ἀκόμη. Ἐχομεν ἐμπρός μας πολὺν καιρὸν!

— Τίς οἶδες! ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐπισφαλῆς. Τὸ ἐπληροφόρηθην ἐσχάτως καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀπεφάσισα ὅτι πρέπει νὰ ὑπανδρευθῆς.

— Τὸν Κύριον Οὐιδᾶν;

— Ἐδῶκα τὴν συγκατάθεσίν μου, — τὸν λόγον μου.

Ἡ Ἰναρίμη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐσήμανε ὁ κώδων. Ἀνήγγελλε τὴν ἀφίξιν τῶν φίλων της.

Ἡ βαρωνὶς Χοενφέλς μαθοῦσα ὅτι ὁ Κ. Τελάχας ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου χάριν τῆς συνεδριάσεως τῆς γερμανικῆς σχολῆς, ἤλθε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Ἰναρίμη νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν της κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς της. Τὸ δωμάτιόν της ἦτο ἑτοιμὸν εἰς τὴν προσθεσίαν· αἱ φίλαι της θὰ ἀπηλπίζοντο ἐὰν ἀνεχώρει. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ μείνῃ.

— Δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ μὲ ἀποθυμήσῃς, εἶπε προτρεπτικῶς ὁ πατήρ της, ἐνῶ τὰς ἀπεχαιρέτα.

Ἡ Ἰναρίμη ἐδίσταζε. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν τῆς βαρωνίδος, ὅτι ἴσως ἐκείνη τὴν ρωτήσῃ καὶ τὴν ἐνισχύσῃ. Ἐμεινε λοιπὸν εἰς τῆς Κυρίας Χοενφέλς.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπανῆλθεν ὁ Ροδόλφος ἐκ Βιέννης, ὅπου ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ τοῦ γάμου του, ἤρχετο δὲ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διακοινώσῃ ἀποτόμως εἰς τὸν θεῖον καὶ τὴν θεῖαν του τὴν στερεὰν ἀπόφασίν του νὰ νυμφευθῇ ἀμέσως τὴν Ἀνδρομάχην. Ἀόριστα πράγματα εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ λέγονται περὶ τούτου εἰς Ἀθήνας, ὁ δὲ βαρωνὸς καὶ ἡ βαρωνὶς ἦσαν ἐν γνώσει τῆς διαδιδόμενης φήμης. Ἀλλὰ δὲν ἀνησύχουν, ἐπαναπαυόμενοι εἰς τὸ γόητρον τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση. Δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εἰλικύσθη ἄλλοῦ ὁ Ροδόλφος δι' ἐφημέρων δεσμών, ἀλλὰ βεβαίως θ' ἀνηγωνίσθη ἐπὶ τέλους τὴν ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν καὶ τὰ κατακτητικὰ προσόντα τῆς βασιλείσσης ἐκείνης τῶν Ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν.

Ὁ Ροδόλφος ἤλθε, — εἶδε τὴν Ἰναρίμη, — τὴν ἐθαύμασε μέχρι λατρείας! Δὲν ἐλίσσονται τὰ δεσμά του, ἀλλὰ τὰ ἠσθάνετο χαλαρούμενα ὀλίγον, καὶ δὲν ἐδιείχετο νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τοὺς γλυκεῖς ἰσχυροὺς ὀφθαλμούς χάριν τῶν ὁποίων ἐταξείδευσε.

Ὁ διπλωμάτης βαρωνὸς ὑπεδουλώθη καὶ αὐτός, ὠθούμενος εἰς τὴν ὑποδουλωσιν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς βαρωνίδος, γοητευθεὶς ἐπίσης ἀπὸ τὴν ὀρασιότητα τῆς Ἰναρίμης. Καὶ οἱ τρεῖς τῶν κατεκτήθησαν ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ὁ εὐσαρκὸς πρέσβυς δὲν ἀπειμακρύνετο ἀπὸ τὴν τροχίαν τῆς νέας θεᾶς. Ἰπὸ τὰ βλέμματά της ἐζωήρευε, ἐχαριεντιζέτο, εὐφρολόγει, ἐφαίνετο — ἢ ἐνομιζέτο — κατὰ εἰκοσι ἔτη νεώτερος. Ἀλλὰ ἡ ἰδική του ὑποδουλωσὶς δὲν συνεδέετο μὲ προδοσίαν. Ποῦ τὰ βάρσκα τοῦ Ροδόλφου, μεταξὺ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ τῶν νέων παλμῶν τῆς καρδίας του! Τὸ αἰσθημὰ του πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην

Τ Η Λ Ε Χ Η Μ Ι Κ Α

Ἐπιδορούσι φαινόμενα χημικῆς ἐπιδορούσεως πόρωθεν :

Ἡ διεύθυνσις τῆς « Ἐστίας » λαβοῦσα πολλὰς ἐρωτήσεις πολλαχόθεν, ἀφωρώσας εἰς τὸ κινήσαν γενικῶς τὴν περιεργίαν «δὲλημμάτης Ἀλικῆς Βαρνός», ἠρώτησεν ἡμᾶς ἂν τὰ τηλεχημικὰ φαινόμενα δύνανται νὰ ἔχωσιν ὑπόστασιν τινα, διότι, διὰ τὸ ἀήθες καὶ ὅλως καινοφανὲς αὐτῶν, γεννᾶται εὐκόλως ὁ ἐνδοιασμὸς μήπως ἴνε ὅλως ἔωλα διανοίας φαντασιοβροτοῦς ἀποκυήματα. Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν (χωρὶς νὰ θιζώμεν ἢ εἰσέλθωμεν ποσῶς εἰς τὰ ἐν τῷ «δὲλημμάτι» ἀναφερόμενα), ὅτι τηλεχημικὰ φαινόμενα ἔχουσιν ὑπόστασιν καὶ ἀπεδείχθησαν πειραματικῶς ἰδίως διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ὀστβάλδ.

Καὶ νῦν μὲν δὲν κατορθοῦται ἀκόμη : τὸ νὰ εὐρίσκηται ὁ σίδηρος ἐν Πειραιεὶ καὶ τὸ ὑδροχλωρικὸν ἔξῃ ἐν Ἀθήναις, νὰ διαλύηται δὲ σίδηρος εἰς τὸ ὑδροχλωρικὸν ἔξῃ τοῦτο (ἔπερ ἴνε κατ' ἀρχὴν δυσκολώτερον ἢ τὸ ἐν Ἀθήναις σάκχρον νὰ διαλύηται ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ ὕδατι) ἢ διὰ φωσφόρου εὐρισκομένου ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος νὰ δηλητηριάζηται κύων εὐρισκόμενος ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς Ὀμονοίας, οὔτε γνωρίζομεν ἂν ποτε θὰ κατορθωθῇ τοιοῦτόν τι, ἔχομεν ὅμως ἄλλα φαινόμενα ἐπιβεβαιούοντα τὴν ἀρχὴν τῆς πόρωθεν χημικῆς ἐπιδορούσεως καὶ ὄντα ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ σημασίας ἄξια, καθόσον ὁ ἰδίως πειραματισθεὶς ἐπ' αὐτῶν Ὀστβάλδ ὑπεστήριξε πρῶτον θεωρητικῶς τὸ δυνατόν αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς καθέκαστα, εἶτα δὲ ἐπιβεβαίωσεν ἐν πρὸς ἐν πειραματικῶς τὰ θεωρήματά του.

Ἀλλ' ἂς ἀναφέρωμεν τινα τῶν σχετικῶν πειραμάτων :

Ψευδάργυρος ἀμαλγαμηθεὶς δὲν προσβάλλεται ὡς γνωστὸν ὑπὸ ἀραιῶν ὀξέων· ἐὰν ὅμως περιτυλίξωμεν τὸν ψευδάργυρον τοῦτον διὰ σύρματος ἐκ λευκοχρύσου, διαλύεται βαθμηδὸν ὁ ψευδάργυρος ἀναπτυσσομένου ὑδρογόνου. Ἡ ἰδιόχουσα αὕτη ἐπιδορούσις τοῦ λευκοχρύσου λαμβάνει χώραν καὶ ὅταν οὗτος μόνον ἐν μικρῷ τινι σημείῳ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ψευδαργύρου· σημειωτέον πρὸς τοῦτοις ὅτι εἰς τὰς διαλύσεις τῶν τελείων (οὐδετέρων) ἁλῶν δὲν διαλύεται καὶ ὁ διὰ λευκοχρύσου ὀπλισμένος ψευδάργυρος, τῇ προσθήκῃ ὅμως σταγόνων ὀξέος τινὸς ἄρχεται καὶ ἐξακολουθεῖ ἢ διαλύσει.

Κατασκευάζομεν ἐκ λευκοχρύσου καὶ Ψευδαργύρου τόξον, τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἐμβαπτίζομεν εἰς διάλυμα θεϊκοῦ καλίου τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τὸ ρευστὸν τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἕκαστον τῶν ἄκρων τούτων νὰ χωρίζηται τοῦ ἄλλου διὰ πορώδους διαχωρίσματος οὐδεμίαν δὲ ἐπιδρασιν παρατηροῦμεν.

Ἄν νῦν χύσωμεν θεϊκὸν ἔξῃ εἰς τὸ διαχωρίσμα ὅπου εὐρίσκηται ἐμβαπτιζόμενος ὁ ψευδάργυρος πάλιν οὐδεμίαν ἐπιδρασιν ἐπὶ τοῦ ψευδαργύρου λαμβάνει χώραν· τὸ ὑδρογόνον ἀναπτύσσεται εἰς τὸν λευκοχρυσόν.

Μεταβάλλεται ὅμως ὅλως τὸ πρᾶγμα ἂν, ἀντὶ εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ ψευδαργύρου, χύσωμεν σταγόναν θεϊκοῦ ὀξέος εἰς τὸ διαμέρισμα ὅπου ἐμβαπτιζέται ὁ λευκοχρυσός, διότι τότε παρατηροῦμεν ὅτι ὁ ψευδάργυρος διαλύεται ἐπαισθητῶς.

ἦτο ἀνάγκη φρυγάνων συγκρινόμενον πρὸς τὴν σλόγα ἢ ὁποία τώρα τὸν ἔκκει. Δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐκοιμήτο. Ἡ ζωὴ ἐνεκροῦτο ἐντὸς τοῦ μακρᾶν τῆς Ἰναρίμης καὶ πλησίον τῆς ἦναπτε τὸ αἷμά του καὶ ἐφλέγετο ὅλος.

Ἐκείνη ἐθεώρει καὶ μετεχειρίζετο τὸν Ροδόλφον ὡς νεανίσκον εὐμορφον ἄλλ' ἀνούσιον, ἄξιον εὐμενείας καὶ συγκαταβάσεως. Ἐνίοτε τὴν ἠγόχλει ἢ ἐπιμονὴ τοῦ σιωπηλοῦ βλέμματός του. Ἀλλ' ὅπωςδῆποτε, εἶχε καλλίτερα αὐτὸν ἀπὸ τὸν θεῖόν του, τοῦ ὁποίου αἱ εὐγενεῖς ἀβρότητες τὴν ἐπειράζον καὶ τὴν ἀνυπομόνον. Αἱ λεπταὶ ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἦσαν δι' αὐτὴν γλώσσα νέα καὶ ἄγνωστος, ἐδίσταζε δὲ νὰ τὴν ἀναλύσῃ φοβουμένη μὴ ὑποκρύπτῃ τι τὸ δύναμενον νὰ τὴν προσβάλλῃ. Ἀπὸ τὴν βαρωνίδα ἔμαθε τοῦ Ροδόλφου τὰς ἱστορίας καὶ τὴν Ἀνδρομάχην, παρακινήθησα δὲ καὶ αὐτὴ εἰς ἐξομολογήσεις ἐξεμυστηρεῦθη ὅτι ὁ πατήρ της ἤθελε νὰ τὴν νυμφεῖται μὲ τὸν Οὐιδᾶν, πρὸς τὸν ὁποῖον οὔτε κλισίαν διόλου εἶχε οὔτε μεγάλην ὑπόληψιν. Ὡς πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὑπέθεσε ὅτι τὸν ἐδιείχετο νὰ παραιτήσῃ τὴν Ἀνδρομάχην. Εἰς τοῦτο ἀπέδωκε τὴν προφανῆ ἀθυμίαν του καὶ τὸν ἐσυμπάθησεν ἐκ καρδίας ὡς συμπάσχοντα.

Ἡ Φωτεινὴ προσεκλήθη εἰς τὴν προσθεσίαν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἡ Ἰναρίμη. Συνησθάνθη τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς καλλιτέχνιδος, ἂν καὶ δὲν ἦτο ἰκανὴ νὰ τὴν ἐκτιμῆσῃ ὡς μουσικόν. Δὲν ἠδύνατο διὰ μιᾶς ν' ἀναβῇ εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα τῆς τέχνης καὶ νὰ παρακολουθήσῃ χωρὶς νὰ ζαλισθῇ τὴν μετατροπὴν τῆς μελωδίας εἰς κύματα καὶ εἰς κεραυνούς, μ' ἀναλάμψεις ἀφρών καὶ ἀντανακλάσεις ἀδαμάντων. Ἐπλησίνας τὴν Φωτεινὴν ζητοῦσα βοήθειαν καὶ ὁδηγίαν.

Ἡ Φωτεινὴ τὴν παρετήρησε μὲ τὸ ἀνηλεῆς βλέμμα της, καὶ ἐμειδίασε σαρκονικῶς.

— Ἐχετε τὴν ὀρασιότητα σεις, Mademoiselle. Εὐχαριστηθῆτε μὲ τοῦτο καὶ ἀφήσατε τὴν μουσικὴν δι' ὅσους ἔχουν ψυχὴν νὰ τὴν ἐννοοῦν.

— Καὶ δάκτυλα δυνατὰ καὶ ἐπιμονὴν, ἐπρόσθεσε πονηρῶς ἡ Ἰναρίμη.

— ὦ! Βλέπω ὅτι δὲν εἰσθε κούκλα, καθὼς τὰς ἄλλας. Ἐλᾶτε κανὲν πρῶτὶ νὰ μὲ ἰδῆτε καὶ θὰ παίξω ὅσον θέλετε πρὸς χάριν σας.

Ἡ Φωτεινὴ στραφείσα ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ροδόλφον, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευσε σκυθρωπὸς εἰς τὴν ἄλλην αἶθουσαν.

Ὁ Κορ Τελάχας ἐπανῆλθεν ἐν καιρῷ διὰ τὴν συνεδριάσιν τῆς γερμανικῆς σχολῆς καὶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Σαξωνικὴν προσθεσίαν, ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα του.

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ J. B.

Ἐνταῦθα δὲ ἔχομεν καταφανὲς τηλεχειμικὸν φαινόμενον, διότι ἐνῶς κυρίως ἔπρεπε, ἵνα διαλύσωμεν τὸν ψευδάργυρον, νὰ χύσωμεν τὸ θεικὸν ὀξὺ εἰς τὸ διαχωρισμὰ ὅπου εὐρίσκεται οὗτος, κατορθώνομεν νὰ διαλύσωμεν αὐτὸν προσθέτοντες τὸ ὀξὺ εἰς τὸ διαμέρισμα, ὅπου εὐρίσκεται ἄλλο μέταλλον (ὁ λευκόχρυσος)· τοῦτο ἐν τούτοις δὲν προσβάλλεται, διαλύεται δὲ ὁ ἀλλαχῶς καὶ σχετικῶς μακρὰν εὐρισκόμενος ψευδάργυρος.

Ἀνάλογα φαινόμενα παρατηροῦμεν καὶ ἐπὶ ἄλλων μετάλλων· καὶ τὰ μᾶλλον δυσπρόσβλητα αὐτῶν δύναται νὰ διαλυθῶσιν εἰς ρευστὰ τὰ ὅποια ἄλλως οὐδαμῶς τὰ προσβάλλουσιν, ἀρκεῖ νὰ τὰ συνδέσωμεν μετὰ λευκοχρύσου, καὶ νὰ φέρωμεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τούτου τὸ ρευστὸν εἰς ὃ θέλομεν νὰ τὰ διαλύσωμεν.

Τὸ δυσδιαλυτότατον τῶν μετάλλων, ὁ χρυσός, ὅστις καλεῖται καὶ βασιλεὺς τῶν μετάλλων καὶ διαλύεται κυρίως μόνον εἰς βασιλικὸν ὕδωρ, ἦτοι μίγμα νιτρικοῦ καὶ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος, δύναται νὰ διαλυθῆ εἰς ὕδαρὲς διάλυμα κοινῶν μαγειρικοῦ ἄλατος ἐάν συνδέσωμεν αὐτὸν μετὰ λευκοχρύσου, ἀφήσωμεν δὲ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τούτου (τοῦ λευκοχρύσου) χλωρίον (χλωρισῶγον ὕδωρ).

Ὁ ἀργυρὸς δύναται ὡσαύτως νὰ διαλυθῆ εἰς ἀραιὸν θεικὸν ὀξὺ ἐάν τὸν συνδέσωμεν μετὰ τοῦ λευκοχρύσου, προσθέσωμεν δὲ εἰς τὸ θεικὸν ὀξὺ εἰς ὃ ἐμβαπτίζεται οὗτος (ὁ λευκόχρυσος) σταγόνας διαλύματος χρωμικοῦ ὀξέος ἢ κρυστάλλους τινὰς διχρωμικοῦ καλίου.

Ἐνοεῖται ὅτι τὰ ἀγενῆ μέταλλα ἔτι εὐκολώτερον δύναται νὰ διαλυθῶσι δι' ἀναλόγου τρόπου.

Ὁ κασσίτερος, ὁ ψευδάργυρος, τὸ κάδμιον καὶ τὸ ἀργίλλιον διαλύονται ὡσαύτως, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους, εὐκόλως εἰς τὸ ὕδαρὲς διάλυμα τοῦ μαγειρικοῦ ἄλατος ἢ καὶ τοῦ θεικοῦ καλίου.

Ἐκ τῶν ἄνω καταφαίνεται ὅτι ἔχομεν ἱκανὰ καὶ ἀσφαλῆ παραδείγματα τηλεχειμικῶν ἐπιδράσεων. Ὅπως δὲ ἴσως ὁμῶς τὸ ζήτημα ἵνε ἀκόμη νέον καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ συμπληρωθῆ διὰ νέων καὶ εὐρυτέρων παρατηρήσεων· τίς οἶδε δὲ ἂν ἦ ἀφῆσθαι εἰς τὸ σημεῖον, ὅπερ ὀνειρεύονται οἱ τόσον εὐφάνταστοι ὅσον καὶ πρακτικοὶ Ἀμερικανοί.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Αἱ παρὰ τὴν Πνύκα ἀνασκαφαί

Ὁ διευθυντὴς τῆς Γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Δαίρπελδ ἐξακολουθεῖ δραστηρίως ἀριστερόθεν τῆς πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἀγούσης ἀμαξίτης, μεταξύ τῆς Πυκνὸς καὶ τῆς ΜΔ κλιτύος τοῦ Ἀρείου πάγου, τὰς πρὸ μικροῦ ἐπαναληφθεῖσας ἀνασκαφάς. Ὡς γνωστὸν ἐνταῦθα που ζητεῖ ν' ἀνεύρῃ ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος λείψανόν τι τῆς παλαιᾶς Ἐννεακρούνου, τῆς ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν οὕτω σκευασθεῖσας κρήνης τοῦ ἀρχαίου ἄστεως. Ταύτην οἱ ἀρχαιολογοῦντες ἔθετον μέχρι πρὸ μικροῦ εἰς τὴν τοῦ Ἰλισοῦ κοίτην παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον, ὅπου καὶ σήμερον τὸ παλαιὸν τῆς Καλλιρρόης ὄνομα σώζουσα πηγὴ ἀφθονοῦς ῥεεῖ. Ἀλλ' ὁ

κ. Δαίρπελδ ἀπὸ πολλοῦ ἐγένετο εἰσηγητὴς τῆς ιδέας ὅτι ἄτοπος ὄνομάτων σύγχυσις τῆς πλάνης ταύτης κατέστη αἰτία. Τῶ ὄντι μόνον ἡ παρὰ Θουκυδίδην (ἐν Α' βιβλίῳ κεφ. 15) ἀφήγησις ὅτι ἡ παρὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν διασκευασθεῖσα ἐννεακρούνος κρήνη πρῶτην ἦτο πηγὴ ἀπλή, Καλλιρρόη καλουμένη, παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαιολογοῦσι διαδεδομένης γνώμης, ἧς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω· ἀλλὰ πᾶς ἄλλος λόγος πείθει ὅτι τὸ περιώνυμον τῶν Πεισιστρατιδῶν κτίσμα δὲν ἦτο θανατὸν νὰ κείται τοσοῦτον μακρὰν τοῦ κέντρου τοῦ ἀρχαίου ἄστεως καὶ δὴ ἔξω τῶν τειχῶν αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις ὑπάρχει ῥητὴ τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου μαρτυρία (ἐν Α' βιβλίῳ κεφ. 14) ὅτι ἡ Ἐννεακρούνος, ἡ μόνη τοῦ ἄστεως κρήνη, ἔκειτο ἐγγὺς τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς κατὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἀνοδὸν ἐν τῷ μεταξύ που τῆς Πνυκὸς καὶ τοῦ Ἀρείου πάγου χώρῳ. Ἀλλὰ καὶ ἡ κατασκευὴ κρήνης ἐν τῇ τοῦ Ἰλισοῦ κοίτῃ, διὰ κρουστικὴν παρεχούσης τὸ ὕδωρ ὅπερ ἀμέσως ἐκ τῶν κατασταλαγμάτων τοῦ ἀφανοῦς ποταμοῦ παρελάμβανε, θά ἦτο ἡκιστα τυραννικῆς φιλοδοξίας ἔργον, πολλῶ δὲ ἦσσαν ὠφελείας τινὸς εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ ἀνύδρου ἄστεως πρόξενον. Διότι τοῦτο γνωστότατον εἶνε, ὅτι τὸ μὲν κέντρον τῆς ἀρχαίας πόλεως ἦτο ὑπὸ τὴν βορείαν τῆς Ἀκροπόλεως κλιτὺν καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ νῦν οὕτω καλουμένου Θησαυρίου, ὅπου ἔκειτο ἡ ἀγορὰ καὶ αἱ στοαί, πᾶν δὲ τὸ περὶ τὸ Ὀλυμπιεῖον τμήμα ἔκειτο ἔξω τοῦ παρὰ τὴν Ἀδριανοῦ πύλην διερχομένου τείχους τῆς πόλεως.

Ἄν δὲ ποτε οἱ μεγαλοπρεπεῖς τῶν Ἀθηναίων τύραννοι ἐσκέφθησαν νὰ μετοχτευσώσιν ὕδωρ πόσιμον εἰς αὐτάς, βεβαίως ἔφεραν τοῦτο ἐντὸς τοῦ ἄστεως καὶ ὅτι ἐγγύτατα τοῦ κέντρου αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὀλίγου ἀνωτέρω τοῦ νῦν ἀνασκαπτομένου χώρου τῶς ἀγνώστου παλαιοῦ ὕδραγωγείου ἐπισημαίνει τὰς ὁρθὰς ταύτας ὑποθέσεις τοῦ κ. Δαίρπελδ. Τὸ κατασκευάσμα τοῦτο ἀνήκει εἰς παλαιότατην προφανῶς ἐποχὴν καὶ εἶνε ἀντάξιον τῆς μεγαλοπραγμοσύνης τῶν ἐνδόξων τυράννων τῶν Ἀθηναίων. Εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ὕδωρ κατέρχεται δι' αὐτοῦ, ὡς ὁ κ. Δ. ἀπέδειξεν, ἐκ τῆς ἀνωτέρας τοῦ Ἰλισοῦ κοιλάδος καὶ παρὰ τὴν μεσημβρινὴν τῆς Ἀκροπόλεως κλιτὺν, καὶ σήμερον δὲ ἔτι διὰ τοῦ ἀρχαίου ἀγωγοῦ ῥέον ὑπὲρ τὸ Διονύσου θέατρον προσεγγίζει κατόπιν τὴν ἀμαξίτην, ἐνθα ὀρατὸν εἶνε νῦν παρὰ τὸν ἀνασκαπτόμενον χώρον. Ἀλλὰ τοῦτο ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐνταῦθα που ἀναζητήσιν τῶν λειψάνων τῆς περιώνυμου κρήνης καὶ τὸν χώρον τοῦτον διερευνᾶ νῦν ὁ κ. Δαίρπελδ.

Ἡ σκαφὴ δὲ ἀπεκάλυψεν ἤδη τὴν παλαιὰν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἀγούσαν ὁδόν. Δεξιόθεν τῆς νῦν ἀμαξίτης ἀνεφάνησαν τὰ πρῶτα αὐτῆς ἴχνη, ἅμα δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὸν τῆς Πνυκὸς βράχον σφραγίστα λείψανα παλαιᾶς πηγῆς, ἧς τὸ ὕδατιον ἐκμαστεύμενον ἐντὸς ὑπογείων θαλάμων ὀρατῶν καὶ νῦν καὶ ὑπονόμου εἰσδουσίσης εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ πορώδους βράχου διωχεται εἰς ἀγωγὸν ἐκ πηλίνων σωλήνων κάλλιστα σωζόμενον ἄχρι τοῦδε. Ἀριστερόθεν δὲ τῆς ἀμαξίτης (τῶ ἀνιόντι) ἐκαθαρίσθη πᾶσα ἡ ἀρχαία ὁδός, παρ

αὐτὴν δὲ ἀπεκαλύφθησαν πλείστοι τοῖχοι οἰκημάτων τῆς πρὸ τῶν Περσικῶν ἐποχῆς, ὡς μαρτυρεῖ τοῦ τε λίθου τῆς Ἀκροπόλεως ἡ χρῆσις καὶ ἡ πολυγωνικὴ οἰκοδομία. Μικροσκοπικὸς νάισκος ἐκ πωρίνου λίθου μετὰ τοῦ ἔμπροσθεν αὐτοῦ βωμοῦ παρέσχε τὸ πρῶτον τεκμήριον ἐνταῦθα περὶ τῆς παλαιότητος τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποκαλυφθέντων κτισμάτων. Ἀκολουθοῦσιν ὀροθετικά στήλαι λέσχης τινὸς καὶ τοῖχος οἰκίας μικρᾶς, ἡ ἐφ' οὗ ἐπιγραφὴ μαρτυρεῖ ὅτι ὡς ἐνέχυρον ἐδόθη αὕτη ἀντὶ διακοσίων δραχμῶν (ὄρος οἰκίας ὑποκειμένης Ἀλκλαίσιον ΗΗ). Ἀπὸ ταύτης ἐκτείνεται εἰς 27 μέτρων μήκος δεξιαμενὴ εὐρυτάτη, ἧς τὸ διὰ παχείας καὶ στερεᾶς ἀμμοκονίας ἐστρωμένον ἔδαφος ἐνιαχοῦ ἔτι σώζεται. Πλείστοι ὄχετοι ἐκβάλλουσι πανταχόθεν πρὸς τὴν κεντρικὴν τῆς ὁδοῦ ὑπόνομον καλῶς ἔτι διατηρουμένην. Ἀλλὰ καὶ μικρότεροι ἀγωγοὶ ποσίου ὕδατος κατέρχονται ἐπ' αὐτῆς. Ἀπειράριθμα ὕδριων συντρίμματα εἶνε μετὰ τῶν χωμάτων ἀναμειγμένα, καὶ ἀκέραια δὲ ὕδρια πολλά ἀνεσκάφησαν. Ἀνάγλυφα τινὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας εὐρεθέντα εἶνε ἀναθήματα ἰαθέντων εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἢ ἄλλον τινὰ ἱατρὸν θεόν, οὗ ἱερὸν τι πιθανῶς παρὰ τὴν ὁδὸν ταύτην ἔκειτο. Πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἀνάγλυφος ἐπὶ πλακὸς ἐνὸς περίπου μέτρου ὕψους κρατεῖ σκέλος, παρ' αὐτῷ δὲ εἶνε γεγλυμμένοι καὶ μικροὶ δύο πόδες. Ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ γείσον τῆς πλακὸς κεχαραγμένης ἐπιγραφῆς διακρίνονται ἔτι αἱ λέξεις τεύξεν ὁ δεῖνα — σμενοτάτην — Ἀχαρνεὺς καὶ ἡ κρωτηριασμένοι τινὲς ἄλλαι. Καὶ ἄλλα μικρὰ ἀνάγλυφα εὐρέθησαν, οἷον γυνὴ φέρουσα βρέφος, καὶ κεφαλὴ γυναικὸς ἐκ τετρακτύτας. Καὶ κίων μικρὸς δωρικὸς ἐκ πωρίνου λίθου εὐρέθη παρὰ τὸν τοῖχον τῆς δεξιαμενῆς. Εἰς τὸν καθαρισμὸν δὲ αὐτῆς ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν αἰώνων συσσωρευθέντων χωμάτων καταγίνεται νῦν ὁ κ. Δ. Ἄν δὲ ὄντως αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐννεακρούνου, αἱ ἐργασίαι τοῦ Γερμανοῦ ἀρχαιοδίφου ἐγγίξουσιν εἰς εὐτυχὲς τέλος.

Γ. Σ.

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΟΥΛΑ

Στεφάνῳ Μαρτζώκῃ.

Μ' εὐλάβεια παρακαλοῦν
Μαζὶ γονατισταῖς ἢ κορασιδεῖς
Κι' ἀφ' τὰ παραθύρα περνοῦν
Τοῦ πλίου ἢ ὀλόχουδες ἀχτιδεῖς.

Χτυποῦν ἢ ἀχτιδεῖς σταῖς παλαιῖς
Εἰκόνες ὅπου κρέμονται στοὺς τοίχους,
Καὶ ζωντανεῖουν ἢ μορφαῖς
Ἀπὸ τὸ φῶς, στῆς προσευχῆς τοὺς ἦχους.

Γαλήνη μελαγχολικὴ
Στὴν ἐκκλῆσοῦλα μέσα βασιλεύει,
Καὶ μιὰ δειλία μυστικὴ
Ταῖς κορασιαῖς ποῦ δέονται κυριεῖται.

Ἐνα ὀλομόναχο κερὶ
Στὴν Ἁγία Τροάπεζα ἐπάνω κίεῖ

Καὶ τὴ μορφή τὴν ἱερὴν
Τοῦ λειτουργοῦ φωτίζει, ὅπου κλαίει.

Τοῦ λαβανιοῦ ταῖς εὐωδιαῖς
Σκορπᾷ τὸ θυμιατὸ στὴν ἐκκλῆσῖα
Καὶ ζωγραφίζονται σκαιοῖς
Στοὺς μαῖουρους τοίχους ἀφ' τὴν ὑγρασία.

Δειλὰ ζητοῦν ἢ κορασιαῖς
Συγχώρησι καὶ τ' Ἁγία κοινωνοῦνε
Καὶ τρέμουνε σὴν ταῖς χουσαῖς
Ἀχτιδεῖς, ποῦ τὴν ὄψι τῶν φωτοῦνε.

Ἡ ψαλμοδία ἀντηχεῖ
Στῆς δειλιασμένης μου καρδιάς τὰ βάθη,
Κ' ἡ πονεμένη μου ψυχὴ
Ἄλθισμονεῖ τ' ἀμαρτωλά της πάθη!

Ζάκυνθος.

ΔΙΟΝ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικὰ

Ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις παρεκλήθη ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς νὰ πωλήσῃ γύφωνα ἀντίτυπα ἄλλων τῶν ὑπαρχόντων ἐν Ἑλλάδι ἀγαθμάτων καὶ ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων. Τὰ ἐκμαγεῖα ταῦτα, ὅμοια μετὰ τῶν προωρισμένων διὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου, θάποσταλῶσιν εἰς Νέαν Ἰόρκην, διὰ τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνεγειρόμενον διὰ κληροδοτήματος μέγα μουσεῖον Ἀρχαιοτήτων.

— Διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἐπίσης θὰ ληφθῆ παμομοίωτον τοῦ Παρθενῶνος, ἡ γγέληθ δὲ ἦδη ἐκ Νέας Ἰόρκης ὅτι ἀρκεῖται εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ εἰδικοὶ τεχνίται.

Φιλολογικὰ

Ὁ Γερμανὸς καθηγητῆς JOEL ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὸν πρῶτον τόμον συγγράμματος ἐπιγραφομένου «Ὁ γνήσιος καὶ ὁ παρὰ Ἐενοφῶντι Σωκράτης» ἐν ᾧ ἐξετάζει ὑπὸ διαφόρους καινοὺς τρόπους τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σωκράτους, ὡς ἐκτίθεται αὕτη ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Ἐενοφῶντος. Ὁ κ. JOEL κατακρίνει τὸν Ἐενοφῶντα ὡς μὴ διαλαβόντα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς περὶ τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας, εἰκονίζει δὲ εἰτα τὸν Σωκράτην ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν φιλόσοφον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, λαβόντα ὡς κανόνα ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς τὴν ἀττικὴν τέχνην.

— Ἀλλὰ πονήματα ἐκδοθέντα ἐπίσης ἐν Γερμανίᾳ καὶ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὰ ἐλληνικὰ εἶνε τὸ «περὶ σωλωνεῖου νομοθεσίας κατὰ τὴν Ἀθηναίων Πολιτείαν τοῦ Ἀριστοτέλους» ὑπὸ τοῦ ἐν Στρασβούργῳ καθηγητοῦ κ. ΚΑΪΛ καὶ τὸ «περὶ τῶν ναῶν τῶν μυστηρίων ἐν Ἐλευσίνῃ καὶ Σαμοθράκῃ» ὑπὸ τοῦ κ. ΡΟΥΒΕΝΣΟΝ.

— Τὸ ἐνταῦθα βιβλιόπωλεϊον ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας τοῦ Ἰταλοῦ Βερτολίνῃ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ καθηγητοῦ κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ. Τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον θὰ ἐκδοθῆ πολυτελῶς κατὰ φυλλάδια, θὰ κοσμήται καὶ ὑπὸ λαμπρῶν εἰκόνων.

— Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἸΠΠΟΛΥΤΟΣ ΝΟΥΑΡῦ ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις ὀγκώδη τόμον περιέχοντα ἀνέκδοτα ἔγγραφα περὶ τῆς ἐνετικῆς κυριαρχίας ἐν Κρήτῃ ἀπὸ τοῦ 1380 μέχρι τοῦ 1485.

— Αί γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀγγέλουσι τὸν θάνατον τοῦ σοφοῦ γερμανολόγου Λουδοβίκου Ρογγόλτζ, γνωστοῦ ἐκ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων περὶ τῶν προλήψεων καὶ δοξασιῶν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ καὶ τῶν μύθων τῶν πηγαζόντων ἐκ τῶν αρχαίων γερμανικῶν θρησκειῶν. Γεννηθεὶς ἐν Ansbach τῆς Βαυαρίας τῷ 1809 ὁ Ρογγόλτζ ἠγαγκάσθη νὰ ἐκπατρισθῆ, ἀναμιχθεὶς εἰς τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα τοῦ 1848, κατέφυγε δὲ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου καὶ ἐπέθανε τὸν βίον.

— Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν ἐν Ἀγγλίᾳ διακεκριμένος νομομαθὴς Σαμουήλ Βράνδραμ εἶχε παροιμιώδη τὴν μνήμην καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀποστηθίζειν. Ἐγνώριζεν ἐκ στήθους ὑπὲρ τὰ δύο τρίτα τῶν ποιημάτων τοῦ Σαίξπηρ, ἡ δύνατο δὲ νὰ τ' ἀπαγγεῖλῃ ἀπροσκόπτως, χωρὶς οὐδ' ἅπαξ νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ κείμενον.

Ἐπιστημονικά

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Σικάγου πρόκειται νὰ τοποθετηθῆ νῦν τὸ μέγιστον τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρχόντων ὀπτικῶν ὄργάνων. Τὸ τηλεσκόπιον τοῦτο, δώρον τοῦ Καρλοῦ Jerkes, θὰ στοιχίσῃ ἡμῖσι ἑκατομμύριον δολλάρια· ὁ φακὸς θὰ ἔχῃ διάμετρον 45 δακτύλων θὰ κατασκευασθῆ δὲ ἐν Κανταβριγίᾳ τῆς πολιτείας τῆς Μασσαχουσέττης.

— Εἰς τὸ ἐν Βρυξέλλαις μέλλον νὰ συνέλθῃ τὴν 10/22 Νοεμβρίου νομισματικὸν συνέδριον, θάντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐκεῖ γενικὸς ἡμῶν πρόξενος κ. Muller. Τὸ συνέδριον τοῦτο σκοπεῖ τὴν εὑρεσιν τρόπου διακανονίσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου ὡς νομισματικῆς μονάδος ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρυσόν.

— Ὁ ἄρτι τὴν ἐβδόμη κοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του ἐορτάσας Χέλμγολτς, ὁ μέγιστος τοῦ αἰῶνος μας φυσιολόγος, ἀφηγήθη ἐσχάτως ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου τὸν ἐπιστημονικὸν κύτου βίον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς βαρυσήμαντα: «Τὸ νομίζειν ἑαυτὸν ἀνώτερον τῆς προσηκούσης ἀξίας εἶνε ἐλάττωμα βλαβερώτατον διὰ πάντα λόγιον· τὸ κατ' ἐμὲ ἐπροσπάθησα ἀνεκάθεν νὰ προφυλάξω ἑαυτὸν ἀπὸ τοιοῦτου ἔγθρου. Τὸ μόνον καὶ τηλεσιουργὸν ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς φθοροποιου ταύτης λύμης εἶνε ἡ αὐστηρὰ αὐτεπίκρισις τῆς ἰδίας ἰκανότητος καὶ τῶν ἰδίων ἔργων. Ὁ ἔχων τὰ ὄμματα πάντοτε ἀναπεπταμένα καὶ καθαρῶν τί δύναται αὐτὸς νὰ πράξῃ καὶ τί οἱ ἄλλοι, οὗτος καὶ μόνος ἐκτίθεται εἰς ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων κίνδυνον νὰ ἐκτραχηλισθῆ ὑπὸ τῆς ἀλαζονείας. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐν πάσῃ ἐπιστημονικῇ μου ἐργασίᾳ εἶχον πάντοτε ὡς κανὼνα νὰ μεταγράφω ἕκαστον τετραχίς καὶ ἐξῆς τὰ γεγραμμένα· οὐδεμίαν δὲ οὐδέποτε συνέταξα διατριβήν, καθ' ἣν μετὰ 24 ὥρων παρέλευσιν, νὰ μὴ εὑρῶ πᾶμπολλα χωρὶς ἐπιδεικτικὰ μείζονος διορθώσεως καὶ συμπληρώσεως».

— Ὁ ἄγγλος Ε. Χόλμς καταγιγόμενος ἐν ὄρει σχολῆς εἰς ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις, ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως νέον κομήτην εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἀνδρομέδας, ὃν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀστρονόμοι δὲν εἶχον μέχρι τοῦδε παρατηρήσει.

— Τὴν 15 προσεχούσας Φεβρουαρίου συνέρχεται ἐν Λονδίνῳ τὸ διεθνὲς Γεωλογικὸν Συνέδριον, ἐν ᾧ θὰ συζητηθῆ γενικῶς τὸ ζήτημα τῆς καταστάσεως τῆς γῆς ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ἑποψίν καὶ ἰδίως ὑπὸ τὴν ἑποψίν τῆς παραγωγῆς. Τὸ Συνέδριον, εἰς τὸ ὅποιον θάντιπροσωπευθῶσιν ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, θέλει διαρκέσει ἐξ ἡμέρας.

Μουσικά

Ἀπέθανε πρὸ τινος ἐν Παρισίοις ὁ μουσικὸς Ἑρβέ, ὁ συνθέτης τοῦ Μικροῦ Φάουστ, τῆς Μαυζέλ Νιτούς καὶ τῶσων ἄλλων ὄρειων καὶ δημοτικωτάτων μελοδραματιῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του, ὁ Ἑρβέ λαθὼν τὴν ἀγγλικὴν ἰθαγενεῖαν ἐνομιεῦθη ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ ὀριστικῶς, ἀλλὰ τὰ περισσότερα τῶν ἔργων του παρεστάθησαν ἐν Παρισίοις.

— Μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας παρεστάθη ἐν Φλωρεντίᾳ διὰ πρώτην φοράν τὸ νέον μελοδραμα τοῦ Μασκάνη, τοῦ συνθέτου τοῦ περιφημοῦ Ἀγροτικοῦ Ἰαποτισμοῦ (Cavalleria Rusticana), ἐπιγραφόμενον οἱ Ρουντζάου.

ΠΑΙΔΝΙΑ

Τὸ κραδί καὶ τὸ νερό.

Προσκαλεῖτε ὅποιον θέλετε ἐκ τῆς συναναστροφῆς νὰ πῆ μαζὶ σας εἷνα ποτηράκι. Φέρετε δύο φιάλας, ὅσαι τὸ δυνατόν καθαρὰς καὶ διαυγεῖς, καὶ δύο ποτήρια. Ἡ μία φιάλη περιέχει προφανῶς κρασί, ἡ ἄλλη νερόν, καὶ μάλιστα ὑπόπτου προελεύσεως. Λέγετε εἰς τὸν φίλον σας νὰ ἐκλέξῃ· ἐκείνος ἐννοεῖται ὅτι ἐκλέγει τὸ κρασί· σεῖς κρατεῖτε τὸ νερόν, τῷ δίδετε τὸ ἐν ποτήριον, πέρνετε τὸ ἄλλο, καὶ καθέννας γεμίζει ἀμέσως τὸ ἰδικόν του. Ἀλλὰ μόλις ἐγγίσῃ τὸ ποτήριον, τὸ κρασί μεταβάλλεται εἰς νερόν, τὸ δὲ νερόν γίνεται κρασί. Ὅποια ἐκπλήξις καὶ ἰλαρότης διὰ τὴν παρωδιαν τοῦ ἐν Κανῶ γάμου! Καὶ ὅμως τὸ ἰδικόν σας θαύμα ἐξηγεῖται ἀπλοῦστατα. Τὸ κρασί δὲν ἴτο ἄλλο παρὰ ἡ ἀκόλουθος σύνθεσις: ἐν γραμμάριον ὑπερμαγγανικοῦ καλίου καὶ δύο γραμμάρια θεικοῦ ὀξέος εἰς μίαν λίτραν ὕδατος. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ χάνῃ τὸ χρωμὰ του μόλις ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸ ποτήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἔχουσι μείνει ὀλίγα σταγόνας ὕδατος κεκορημένου ὑποθειώδους νατρίου. Τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς δευτέρας φιάλης ἴτο πάλιν ὕδωρ ἀναμειγμένον μετ' ἀρκετοῦ οἴνουπνεύματος· εἰς τὸ βάθος δὲ τοῦ δι' αὐτὸ προωρισμένου ποτηρίου, ὑπάρχει μικρὰ καὶ ἀδιόρατος ποσότης ἐρυθρᾶς ανυλίνης, τῆς ὁποίας, ὡς γνωστὸν, εἶνε πολὺ ἰσχυρὰ ἡ χρωστικὴ δύναμις.

Φροντίσατε ὅμως νὰ πᾶρετε ἀμέσως τὰ ποτήρια, διότι μετ' ὀλίγας στιγμᾶς τὸ κρασί τὸ ὅποιον ἔγεινε νερόν χάνει τὴν διαυγειάν του καὶ προσλαμβάνει ὄψιν γαλακτώδη.

